

Arrest

nr. 333 816 van 3 oktober 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X -
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. DARESHOERI
Brusselsesteenweg 54
2800 MECHELEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 2 maart 2025 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 februari 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juni 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van verzoekers en hun advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat E. DARESHOERI.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren de Iraakse nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 2 februari 2023, dienen op 3 februari 2023 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoekers op 3 augustus 2023 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoekers een eerste keer gehoord worden op 7 november 2023 en een tweede keer op 9 januari 2025 .

1.3. Op 7 februari 2025 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de bestreden beslissingen die aangetekend verstuurd worden op 10 februari 2025.

De eerste bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te hebben en een soennitische moslim te zijn van Arabische origine. U bent afkomstig uit Ramadi, provincie Anbar (Centraal-Irak). U woonde er samen met uw ouders, broers en zussen. U volgde onderwijs tot het vierde middelbaar maar diende dit vervolgens stop te zetten omwille van de oorlog. U werkte met uw vader samen in de autohandel. Uw familie is al decennialang, van voor uw geboorte, verwickeld in een bloedvete met een familie behorende tot de Shemari-stam. Zij hebben tevens leden die aangesloten zijn bij de overheid. Deze bloedvete betreft een eerste reden waarom u een terugkeer naar Irak vreest. Persoonlijk werd u in het kader van deze bloedvete een keer beschoten. U haalde verder aan dat drie van uw paternale ooms voorheen aangesloten waren bij Al Qaeda, i.c. [A.M.H.], [S.M.H.] en [R.M.H.]. Uw ooms zijn ondertussen allen overleden. Omwille van uw ooms kende uw familie herhaaldelijk problemen met de overheid. Telkens jullie van woonplaats veranderden werden jullie gegevens door de politie doorgegeven. Wanneer zich in jullie nieuwe woonplaats incidenten voordeden, kregen jullie stevast het bezoek van de politie om jullie hierrond te bevragen. Omwille van uw ooms hun banden met Al Qaeda werden jullie verdacht van betrokkenheid bij deze aanslagen. U, uw vader, broers en overige mannelijke familieleden werden ook herhaaldelijk opgepakt en gedurende enige tijd opgesloten, dit telkens er een aanslag gebeurde, en op verdenking dat jullie, net als uw ooms, eveneens banden hadden met Al Qaeda.

Uw vader zou van 2005 tot 2009 zijn opgepakt en zijn opgesloten bij de Amerikanen. Middels een 'happy pass' werd hij in 2009 overgedragen aan de Iraakse politie. Uiteindelijk werd hij vrijgelaten maar in de daaropvolgende periode werd hij, samen met andere mannelijke familieleden, nog meermaals opgepakt. Uzelf werd een eerste keer opgepakt in 2008, u was toen 11 jaar oud, en werd anderhalve maand vastgehouden. In 2010 werd u een tweede keer gearresteerd en dit keer werd u gedurende vier maanden vastgehouden. Ook uw broer, die toen amper 7 jaar oud was, zou zijn opgepakt. Tijdens de detenties werden jullie verhoord, geslagen en gedwongen om bekentenissen af te leggen. Jullie werden evenwel telkens vrijgelaten daar er geen bewijzen waren tegen jullie. In 2013 werd uw vader een laatste keer opgepakt. Eind 2013-begin 2014 werd jullie woning in Ramadi vernield tengevolge de oorlog die gaande was in de regio in de strijd tegen Daesh. U betrok met uw familie een huurwoning in Al Hamdiya, Al Jazira, Ramadi, maar verlieten Ramadi uiteindelijk medio 2014. Jullie vertrokken naar Al Qaem, gelegen aan de Syrische grens, wat toen in handen was van Daesh. Eind 2014 zou een rechtbank in Ramadi uiteindelijk toch een vonnis geveld hebben waarbij u en de overige mannelijke stamleden allen veroordeeld werden op basis van 'artikel 4 Terrorisme'. Dit omwille van uw ooms die eerder bij Al Qaeda aangesloten waren én omwille van het feit dat jullie zich in Daesh-gebied vestigden nadat jullie Ramadi hadden verlaten. Jullie vernamen dit in 2015 via iemand die werkzaam is bij de politie van Ramadi. Overeenkomstig het vonnis werden jullie veroordeeld tot executie. In februari 2015 huwde u in Al Qaem met uw huidige echtgenote, [M.A.J.M.] (OV [...] en CG [...]), de zus van uw vriend [M.M.J.M.], die eveneens met haar familie naar Al Qaem was verhuisd. U trok kort nadien met uw echtgenote naar Turkije maar jullie keerden na twee à drie maanden terug naar Al Qaem. In Al Qaem werd u meermaals door Daesh gevraagd om u aan te sluiten. U weigerde hier telkens op in te gaan. Uw echtgenote beviel in Al Qaem van jullie eerste zoontje, [A.]. In april 2016 verliet u, samen met uw echtgenote en zoontje, Irak en jullie reisden naar Syrië waar jullie zich een kleine maand in Aleppo vestigden. Jullie reisden vervolgens verder naar Turkije. In 2016 keerde u kort terug naar Syrië om uw familie te bezoeken en om examens af te leggen. Uw echtgenote bleef toen bij haar familie in Hatay, Turkije. In Turkije beviel uw echtgenote van jullie tweede zoontje, [B.]. U reisde verder vanuit Turkije ook meerdere keren terug naar Syrië omwille van uw autohandel. Uw familie, i.c. uw ouders, broers en zussen, waren ondertussen in 2017 eveneens vanuit Al Qaem, Irak, definitief naar Syrië verhuisd en hadden zich in Bukamal en later in Hassaka gevestigd. Ze verblijven er tot op heden. In 2017 reisde u uiteindelijk met uw echtgenote en twee zoontjes vanuit Turkije naar Griekenland. Jullie verzochten er om internationale bescherming en verkregen er op 31 juli 2017 de vluchtelingenstatus. In Griekenland werd uw derde zoontje, [R.], geboren. Nadat jullie in Griekenland jullie Griekse documenten hadden verkregen, verlieten jullie het land en reisden naar België. Jullie bezochten hier uw vriend/schoonbroer [M.] (zie supra) maar reisden vervolgens verder naar Duitsland waar jullie in 2019 een verzoek indienden. Jullie verbleven een aantal jaar in Duitsland. In die periode kregen jullie nog twee dochtertjes [M.] en [O.]. Jullie verzoek in Duitsland werd niet in overweging genomen daar werd vastgesteld dat jullie reeds eerder in België waren geweest. Jullie keerden uiteindelijk terug naar België in 2023 en verzochten hier op 3 februari 2023 om internationale bescherming.

U vreest ingeval van een terugkeer naar Irak door de overheid te zullen worden opgepakt en opgesloten, dan wel te worden gedood, omwille van het gevelde vonnis alsook vreest u te worden gedood in het kader van de bloedvete.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: een kopie van uw geboorteakte, een kopie van de identiteitskaart van uw vader, een kopie van de voedselrantsoenkaart op naam van uw vader, kopie van een bewonerskaart op naam van uw vader, kopie van een UNHCR registratiekaart op naam van uw moeder, een kopie van de identiteitskaart op naam van uw echtgenote, een kopie van de identiteitskaart op

naam van uw echtgenote haar vader, een kopie van de identiteitskaart op naam van uw echtgenote haar moeder, een kopie van de voedselrantsoenkaart op naam van uw echtgenote haar vader, een kopie van de echtscheidingsakte inzake uw echtgenote haar eerste huwelijk.

Na uw eerste onderhoud maakte u via uw raadsman middels een mail, d.d. 15 november 2023, nog volgende stukken over: kopieën van de Griekse reisdocumenten van uzelf, uw echtgenote en uw kinderen [A.], [B.] en [R.], kopieën van de Griekse verblijfsvergunningen van uzelf, uw echtgenote en uw kinderen A.], [B.] en [R.] alsook kopieën van een aantal Griekse bankafschriften.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen en uit de documenten die u hebt neergelegd, blijkt dat u op 31 juli 2017 internationale bescherming werd verleend door Griekenland. Een persoon die internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland, valt niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980, tenzij hij aantoont dat hij zich niet meer kan beroepen op de internationale bescherming verleend door deze staat. In voorliggend geval, en rekening houdend met het geheel van de elementen die uw persoonlijke situatie en omstandigheden kenmerken, kan het Commissariaat-generaal aannemen dat de internationale bescherming die u in Griekenland verleend werd, niet effectief geacht kan worden. Bijgevolg valt u onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de voormelde wet en moet uw verzoek om internationale bescherming worden onderzocht ten opzichte van uw land van herkomst.

Het Commissariaat-generaal heeft hierbij ten volle rekening gehouden met de beslissing van de autoriteiten van Griekenland om u internationale bescherming toe te kennen. Het Commissariaat-generaal benadrukt echter dat het niet gebonden is door deze beslissing maar integendeel een eigen nieuw, individueel, volledig en actueel onderzoek van het verzoek om internationale bescherming dat u in België hebt ingediend moet uitvoeren.

Daarom heeft het Commissariaat-generaal de autoriteiten van Griekenland om de informatie verzocht die zij in bezit hebben en die heeft geleid tot de toekenning van uw internationale beschermingsstatus aldaar.

Deze informatie werd overgemaakt aan het CGVS op 24 januari 2025. Uit deze informatie blijkt dat u en uw echtgenote in Griekenland op 31 juli 2017 de vluchtelingenstatus werden toegekend omwille van de toenmalige veiligheidssituatie, het gebrek aan een intern vestigingsalternatief en het feit dat jullie samenhangende en duidelijke verklaringen aflegden. Met betrekking tot jullie persoonsgegevens werd vastgesteld dat jullie beweringen hieromtrent consistent geformuleerd werden. Jullie legden in Griekenland geen documenten voor ter staving van jullie identiteit, zoals blijkt uit het Grieks asiëldossier. Kan hier bovendien worden opgemerkt dat u uitdrukkelijk verklaarde dat u en uw echtgenote in Griekenland samen werden geïnterviewd en elkaar dus konden corrigeren (zie CGVS2, p. 5). Het hoeft geen betoog dat dit er dan ook geenszins kan toe leiden te besluiten dat de verklaringen die u en uw echtgenote in Griekenland aflegden geloofwaardig en overtuigend waren.

Niettegenstaande in uw hoofde, alsook in hoofde van uw echtgenote, in Griekenland werd besloten tot toekenning van de vluchtelingenstatus, dient te worden opgemerkt dat de Commissaris-generaal, na een grondige analyse van uw verzoek en alle elementen in uw administratief dossier, tot een andersluidende conclusie komt en u geen internationale bescherming kan worden toegekend.

Op grond van alle elementen in uw administratief dossier moet immers worden besloten dat u niet heeft weten te overtuigen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit wat hieronder duidelijk zal worden aangetoond, moet immers worden vastgesteld dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan het door u aangehaalde vluchtrelaas en uw beweerde vrees voor vervolging.

Zo moet allereerst worden vastgesteld dat u uw identiteit niet heeft aangetoond. U legt geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs voor ter staving van uw identiteit. U maakte na uw eerste persoonlijk onderhoud via uw raadsman wel kopieën over van uw Grieks reisdocument en uw Griekse verblijfsvergunning doch dat de gegevens vermeld op deze stukken uw werkelijke persoonsgegevens betreffen kan niet worden vastgesteld. Zo blijkt dat u in Griekenland geen enkel identiteitsdocument voorlegde en uw persoonsgegevens er louter op grond van uw eigen verklaringen werden aangenomen (zie Grieks asiendossier p. 2). Voor de Belgische asielinstanties verklaarde u daarentegen dat u in Griekenland, alsook later in Duitsland, in het kader van de verzoeken die u ginds indiende, gebruik maakte van de Iraakse identiteitskaart die u tijdens uw verblijf in Al Qaem 'via via' zou verkregen hebben (zie CGVS2, p. 6). Moet hoe dan ook worden opgemerkt dat u in Griekenland noch in Duitsland uw identiteit wist te staven aan de hand van enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs. Immers, in Griekenland legde u geen documenten voor terwijl uit uw Duits asiendossier dan weer blijkt dat de identiteitskaarten die u er ter staving van uw identiteit en deze van uw echtgenote, en die dezelfde gegevens bevatte als deze waaronder u en uw echtgenote zich voor de Griekse asielinstanties lieten registreren, na authenticatie vervalsingen bleken te zijn.

Dat u aldus daadwerkelijk de persoon bent die u in Griekenland en Duitsland beweerde te zijn, en dit op basis van uw verklaringen en/ of de toen voorgelegde Iraakse identiteitskaart, is geenszins aangetoond. Het mag duidelijk zijn dat het feit dat u zich ook in België, in het kader van uw verzoek om internationale bescherming hier, onder dezelfde persoonsgegevens als deze die u aanhaalde in Griekenland en Duitsland, liet registreren niet volstaat om hier tot een ander besluit te komen.

U brengt op heden geen enkel ander tastbaar en overtuigend begin van bewijs aan die uw identiteit kan aantonen. Nochtans is de identiteit een essentieel element binnen de procedure om internationale bescherming en er kan dan ook verwacht worden dat u de stukken waarover u beschikt, of kan beschikken, voorlegt. Dient evenwel te worden vastgesteld dat u niet heeft voldaan aan de verplichting die dienaangaande op uw schouders rust én u kan hier evenmin een aannemelijke uitleg voor geven.

U verklaarde dat uw initiële identiteitskaart werd vernield toen jullie woning bij een aanslag getroffen werd. De ene keer situeerde u dit in augustus 2013, de andere keer eind 2013-begin 2014 (zie CGVS1, p. 11 en zie CGVS2, p. 7). Jullie waren op dat moment op bezoek bij familie van uw moeder en de documenten lagen thuis. Van de documenten die uw moeder toen wel in haar tas had stuurde ze u later scans door (zie CGVS1, p. 11). Aan uw beweringen kan om meerdere redenen maar weinig geloof worden gehecht. Vooreerst mag het wel ten zeerste verbazen dat uw moeder op het moment dat jullie op bezoek gingen bij haar familie enkel documenten op naam van uw vader bij zich zou gehad hebben; u legde kopieën voor van de identiteitskaart, voedselrantsoenkaart en bewonerskaart op naam van, naar u beweerde, uw vader (zie informatie in uw administratief dossier).

U beweerde hier dat het in jullie regio toen niet nodig was om identiteitsdocumenten op zak te hebben (zie CGVS1, p. 11 en CGVS2, p. 7). Uit de beschikbare informatie blijkt evenwel uitdrukkelijk dat het in Irak verplicht is om vanaf 6 jaar de identiteitskaart op zak te hebben zodat mensen zich konden identificeren aan de controleposten. Dat het aldus in uw regio niet nodig was om identiteitsdocumenten op zak te hebben, dan wel dat u uw identiteitsdocumenten niet op zak diende te hebben – u was in de door u voorgehouden periode, i.c. 2013-2014, 16 à 17 jaar – betreft dan ook een blote bewering die u niet weet te staven. Nu nog los van het feit dat u ook niet in staat bent exact aan te geven wanneer jullie woning zou zijn vernield (zie supra), blijkt uit uw verklaringen wel dat dit zich zou hebben voorgedaan in de periode 2013-2014. Verder toont de beschikbare informatie aan dat in deze periode, mede gelet op de verslechterde veiligheidssituatie, het binnenlands personenverkeer en de bewegingsvrijheid ernstig bemoeilijkt werd. Zo werden de veiligheidsmaatregelen streng aangescherpt en groeide het aantal controleposten, zowel vaste als mobiele posten (zie info in uw administratief dossier). De situatie in Anbar was toen allesbehalve rustig daar Daesh er aan het oprukken was en er veel veiligheidsincidenten plaatsvonden. Dat jullie zich aldus toen in jullie regio zonder enig identiteitsstuk konden verplaatsen is niet aannemelijk. Waarom uw moeder dan ten andere, indien het dan toch niet nodig zou geweest zijn enig identiteitsstuk voorhanden te hebben bij verplaatsingen, wel verschillende documenten maar enkel van uw vader bij zich zou gehad hebben, kan evenmin worden begrepen. Dat u aldus niet meer in het bezit zou zijn van enig authentiek identiteitsstuk, dan wel hier niet meer zou kunnen aangeraken, wordt niet aangenomen. U verklaarde hierbij nog dat u, omwille van uw vrees voor de Iraakse overheid en dit omwille van de veroordeling die op uw naam werd uitgesproken, hier niet naar de Iraakse ambassade kan gaan om documenten te vragen (zie CGVS2, p. 6). U sprak uzelf hier dan wel weer tegen waar u even later verklaarde dat u in Turkije naar de Iraakse ambassade ging (zie CGVS2, p.7). Dat u dit direct nadien dan weer poogde te betwisten, was niet ernstig (zie infra). U toont aldus zelf aan dat u wel degelijk in de mogelijkheid bent om authentieke Iraakse identiteitsstukken aan te vragen maar hieraan verzaakt, waardoor het sterke vermoeden rijst dat u uw ware identiteit moedwillig verborgen houdt.

De vaststellingen dat u in Griekenland en Duitsland een verzoek om internationale bescherming indiende, zonder enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs voor te leggen - u deinsde er zelfs niet voor terug vervalste documenten voor te leggen -, ook op heden geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs voorlegt ter staving van uw identiteit én geen aannemelijke verklaring weet te geven om uw onvermogen dienaangaande te rechtvaardigen, bevestigt het reeds bestaande sterke vermoeden dat u essentiële informatie omtrent uw identiteit poogt achter te houden. Het mag duidelijk zijn dat dit reeds ernstig afbreuk doet aan uw geloofwaardigheid.

Kan hier overigens nog worden aan toegevoegd dat u voor de Belgische asielinstanties uitdrukkelijk verklaarde dat u en uw echtgenote in Griekenland samen werden gehoord en elkaar konden corrigeren (zie CGVS2, p. 5). Het hoeft geen betoog dat dat de bevindingen, zoals weergegeven in uw Grieks dossier, nl. dat jullie samenhangende verklaringen aflegde en er amper ongerijmdheden konden worden vastgesteld doorheen jullie verklaringen in Griekenland, maar weinig waarde heeft.

Naast voorgaande moet verder worden opgemerkt dat u ook allesbehalve hebt weten te overtuigen van de verschillende problemen die u, voorafgaand aan uw vertrek uit Irak, zou hebben meegemaakt. Er konden immers verscheidene ongerijmdheden worden vastgesteld tussen (i) de verklaringen die u aflegde in Duitsland en België in het kader van uw verzoeken, (ii) uw eigen onderlinge verklaringen ten aanzien van de Belgische asielinstanties én (iii) de verklaringen die u en uw echtgenote ten overstaan van de Belgische asielinstanties lieten optekenen en dit met betrekking tot verschillende essentiële elementen binnen uw relaas.

U werd zowel in het kader van uw eerste alsook uw tweede onderhoud uitdrukkelijk gevraagd of u in Duitsland hetzelfde heeft verklaard betreffende uw persoonsgegevens, woonplaatsen, reisbewegingen en problemen in Irak. U bevestigde telkens uitdrukkelijk (zie CGVS1 p. 23 en CGVS2, p. 5). Echter, uit uw **Duits asioldossier** blijkt het volgende.

Zo verklaarde u er dat u Irak in 2015 verliet richting Syrië. U verklaarde eveneens dat u nog meermaals vanuit Syrië terugkeerde naar Irak, dit omwille van de autohandel met Syrië (zie gehoor Duits asioldossier Niederschrift, p. 6, 7 en 8). U verklaarde voorts dat u in Al Qaem door Daesh werd gevraagd om u bij hen aan te sluiten. Ze zouden u dit niet persoonlijk gevraagd hebben, maar u zou 'via via' vernomen hebben dat uw naam op een lijst stond om te worden gerekruteerd. U voegde er nog uitdrukkelijk aan toe dat dit de reden was dat u sinds 2016 niet meer naar Irak bent teruggekeerd (zie gehoor Duits asioldossier Niederschrift, p. 6 en 8). Verder stelde u in Duitsland een vrees te hebben voor de Iraakse regering en dit omdat twee van uw ooms aangesloten waren bij Daesh. Deze ooms werden ondertussen gedood. Een oom werd opgepakt door de overheid en gedood in 2018, de andere oom kwam om het leven in 2014, bij een luchtaanval (zie gehoor Duits asioldossier Niederschrift p. 8). U haalde aan de overheid te vrezen omdat u dezelfde naam draagt en u bent zeker dat deze naam opgeslagen is (zie gehoor Duits asioldossier Niederschrift, p. 8). U vermeldde er verder eveneens de stammenproblemen maar haalde dienaangaande eigen persoonlijke problemen aan. U liet hier enkel optekenen dat uw stam een grote stam is, dat er altijd iets kan gebeuren. U werd niet concreet bedreigd (zie gehoor Duits asioldossier Niederschrift, p. 8).

Voor de **Belgische asielinstanties** luiden uw verklaringen duidelijk anders. Zo verklaarde u hier dat u, in het kader van de stammenproblemen die er zouden zijn, persoonlijk werd beschoten in Irak (zie CGVS1, p. 14). U bevestigde dit ook in het kader van uw tweede onderhoud (zie CGVS2, p. 4). Verder verklaarde u voor het CGVS dat drie van uw ooms aangesloten waren bij Al Qaeda. Aangaande deze ooms bleek u voorts voor het CGVS niet in staat éénsluitende verklaringen af te leggen. In het kader van uw eerste gehoor stelde u nog dat uw ene oom in 2012 een natuurlijke dood stierf, terwijl uw twee overige ooms samen bij een luchtaanval om het leven kwamen in 2015 (zie CGVS1, p. 6). In het kader van uw tweede onderhoud verklaarde u dan weer niet te weten wanneer uw ene oom - die een natuurlijke dood zou gestorven zijn - kwam te overlijden. Wat uw twee overige ooms betreft, stelde u dat de ene om het leven kwam bij een luchtaanval terwijl de andere werd doodgeschoten (zie CGVS2, p. 14). U erop gewezen dat uw verklaringen niet strookten met wat u eerder voor het CGVS had beweerd, stelde u dat u een tijdje geleden met uw familie sprak en toen vernam dat uw twee ooms toch niet samen om het leven kwamen. U zou vernomen hebben dat slechts één bij een luchtaanval om het leven kwam en dat de andere werd doodgeschoten. Wanneer hij werd doodgeschoten, wist u niet (zie CGVS2, p. 14). Uw uitleg houdt evenwel geen steek temeer uw verzoek en gehoor in Duitsland dateren van voor uw verzoek en eerste gehoor in België. Aangezien u reeds in Duitsland bleek te weten dat één van uw ooms zou zijn doodgeschoten én dit eveneens in de tijd kon situeren, i.c. in 2018, alsook bleek te weten dat uw andere oom om het leven kwam bij een luchtaanval, moet u dit logischerwijs ook al geweten hebben op het moment dat u uw verzoek indiende voor de Belgische asielinstanties. Verder stroken uw verklaringen nog steeds niet daar waar u in Duitsland beweerde dat twee van uw ooms betrokken waren, terwijl u voor het CGVS dan weer beweerde dat het om drie van uw ooms ging. U hiermee geconfronteerd, beweerde u dat u in Duitsland slechts twee ooms aanhaalde en dit omdat slechts twee ooms effectief aangesloten waren en wapens droegen. De derde oom zou louter een

'voorzitter' geweest zijn (zie CGVS2, p. 14). Waarom u dan voor het CGVS wel melding zou maken van de oom die louter 'voorzitter' was terwijl dit in Duitsland dan blijkbaar niet relevant zou geweest zijn, is niet duidelijk. Bovendien sprak u zich ook tegen de functies van uw ooms bij Al Qaeda/Daesh. In Duitsland beweerde u dat ze eenvoudige vechters waren (zie gehoor Duits asiëldossier, p. 8). Dit beweerde u eveneens in het kader van uw eerste onderhoud bij de Belgische asielinstanties (zie CGVS1 p. 6). In het kader van uw tweede onderhoud luidde het dan plots dan één van uw ooms een hoge verantwoordelijke functie had, hij was 'amir' (zie CGVS2, p. 13 en 14).

In tegenstelling tot wat u aanhaalde bij de Duitse asielinstanties, ontkende u voor de Belgische asielinstanties uitdrukkelijk niet meer te zijn teruggekeerd naar Irak (zie CGVS2, p. 13). U merkte hier veelzeggend op niet meer te weten wat u in Duitsland had verklaard (zie CGVS2, p. 13).

Over uw naam die op een lijst stond om te worden gerekruteerd door Daesh, repte u voor de Belgische asielinstanties dan weer aanvankelijk met geen woord (zie CGVS1 en CGVS2 p. 3 en 4). In het kader van uw tweede onderhoud liet u dan wel plots optekenen dat u meermaals werd gevraagd door Daesh u aan te sluiten (zie CGVS2, p. 13). Dat u 'via via' zou vernomen hebben dat uw naam op een lijst stond, kwam dit keer evenwel niet ter sprake (zie CGVS2). U erop gewezen dat u dit eerder niet aanhaalde, ontkende u zonder meer en stelde u gewoonweg 1.000.000% zeker te zijn dat u het wel had verteld (zie CGVS2, p. 13).

Waar u verder voor de Belgische asielinstanties beweerde herhaaldelijk te zijn opgepakt en vastgehouden in Irak omwille van uw ooms én uiteindelijk te hebben vernomen dat een veroordeling op uw/jullie naam werd uitgesproken, kwamen ook deze kernelementen op geen enkel moment doorheen uw verklaringen in Duitsland naar voor. U hierop gewezen, betwiste u ook dit zonder meer en stelt u dat u ook in Duitsland wel degelijk heeft verteld over uw arrestatie (zie CGVS2, p. 13 en 14). U voegde er nog aan toe dat er in Duitsland heel veel fouten zijn gebeurd. U werd er twee keer gehoord. De eerste keer kreeg u bijstand van een tolk die gewoon Arabisch studeerde, maar geen Arabier was. U werd uiteindelijk een tweede keer gehoord en dat was beter, u had toen een Iraakse tolk. Alles wat in het eerste Duitse verslag vermeld staat, is fout, zo stelde u (zie CGVS2, p. 15 en 18). Dit betreffen zonder meer blote beweringen van uw kant die u op geen enkele manier staft noch blijkt zulks uit uw Duits dossier. Uit uw Duits asiëldossier kan worden opgemaakt dat u éénmalig werd gehoord, dit op 27 december 2022, van 10.10u tot 12.20u. Vervolgens vond een herlezing plaats van uw verklaringen, dit van 12.20u tot 13.10u. Blijkt bovendien dat u in Duitsland uitdrukkelijk verklaarde dat er zich geen communicatieproblemen voordeden tijdens het onderhoud (zie Duits asiëldossier, Niederschrift, p. 9). Dat u dan nu postfactum, én aan de hand van blote beweringen opwerpt dat er heel veel problemen waren met de tolk en dat alles verkeerd genoteerd werd in Duitsland, kan dan ook totaal niet overtuigen.

Dat ook uw echtgenote aanhaalde dat er twee gehoren plaatsvonden in Duitsland en dat alles wat er in het eerste onderhoud genoteerd werd, fout was (zie CGVS2 echtgenote p. 4), kan hier in alle redelijkheid ook geen ander licht op werpen. Immers, ook uit haar Duits asiëldossier blijkt geenszins dat zij twee keer werd gehoord. In het kader van haar onderhoud in Duitsland werd immers ook vermeld dat de verklaringen haar nadien werden voorgelezen alsook dat ze verklaarde dat er geen communicatieproblemen waren (zie Duits asiëldossier echtgenote, Niederschrift p. 7).

Uw echtgenote werd bovendien gevraagd om na te kijken of jullie enig bewijs hebben die jullie beweringen aangaande de vele fouten en de twee gehoren in Duitsland kunnen staven, dan wel de nodige stappen te ondernemen om stukken te verkrijgen om jullie beweringen alsnog te staven, doch jullie gaven hieraan tot op heden geen enkel gevolg (zie CGVS2 echtgenote, p. 4). Nochtans blijkt uit jullie beider Duitse asiëldossiers ook uitdrukkelijk dat jullie elk een kopie van jullie gehoorverslag hebben gekregen (zie Duits asiëldossier Niederschrift, p. 9 en Duits asiëldossier echtgenote, Niederschrift, p. 7). Indien jullie twee keer zouden zijn gehoord kan logischerwijs verondersteld worden dat jullie dan ook van dit tweede onderhoud een kopie zouden gekregen hebben en dit ondertussen reeds aan het CGVS zouden hebben kunnen overmaken.

Evenmin hebben jullie het CGVS ingelicht van de stappen die jullie eventueel zetten om enig begin van bewijs ter staving van jullie beweringen aangaande de fouten die in Duitsland zouden zijn gemaakt voor te leggen, noch maakten jullie de redenen kenbaar waarom jullie tot op heden niet daartoe in staat zijn.

Tot slot, doch niet in het minst, haalden jullie in het kader van jullie eerste onderhoud op het CGVS nergens het problematische verloop van jullie procedure in Duitsland aan. Dit alles kwam pas voor het eerst naar voor in het kader van jullie tweede onderhoud wanneer jullie geconfronteerd werden met de vele flagrante ongerijmdheden. Het hoeft geen betoog dat zulks niet ernstig is.

Voorgaande bevindingen tonen bijkomend duidelijk aan dat aan uw relaas geen enkel bewijs kan worden toegekend.

De vaststelling dat er voorts ook tussen uw eigen onderlinge verklaringen en de verklaringen afgelegd door uw echtgenote voor de Belgische asielinstanties verschillende discrepanties bestaan, bevestigt dit eens te meer.

Zo verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u in Irak éénmaal werd opgepakt, dit in 2010, en gedurende zeven maanden werd vastgehouden (zie vragenlijst CGVS vraag 5). Voor het CGVS beweerde u dan weer dat u tweemaal werd opgepakt, een keer in 2008 waarbij u anderhalve maand werd vastgehouden, en een keer in 2010 waarbij u vier maanden werd vastgehouden (zie CGVS1, p. 14 en CGVS2, p. 4 en 15). U op deze ongerijmdheid gewezen in het kader van uw eerste onderhoud, opperde u de mogelijkheid dat ze bij de DVZ misschien uw twee detenties hebben samengeteld (zie CGVS1, p. 16). Echter, u in het kader van uw tweede onderhoud nogmaals gewezen op deze opmerkelijke ongerijmdheid, beweerde u plots dat het uw eigen fout is. U telde zelf uw twee detenties samen. U werd gevraagd of u gearresteerd werd maar niet hoeveel keer u gearresteerd werd (zie CGVS2, p. 15). Opnieuw kon u niet overtuigen.

Zoals hierboven reeds aangehaald strookten ook uw opeenvolgende verklaringen aangaande uw ooms voor het CGVS niet (zie supra).

In het kader van uw eerste onderhoud verklaarde u voorts dat er eind 2014 een vonnis werd gevelde waarin de volwassen stam-/familieleden werden veroordeeld tot de dood en de minderjarigen werden veroordeeld tot opsluiting. Uzelf zou zijn veroordeeld tot 20 jaar opsluiting daar u (toen) nog minderjarig was toen (zie CGVS1, p. 16 en 23). In het kader van uw tweede onderhoud verklaarde u dan weer dat iedereen tot 'executie' werd veroordeeld. Een onderscheid in bestraffing tussen volwassen en kinderen, minderjarigen, was er niet volgens uw laatste verklaringen (zie CGVS2, p. 4). U gewezen op deze ongerijmdheid, haalde u dan plots aan dat er aanvankelijk werd beslist tot executie voor iedereen. Later, met de aanstelling van Al Sudani, werden de wetten aangepast en werd 'executie' voor minderjarigen omgevormd tot 'opsluiting'. U vernam dit twee maanden geleden van uw vader, zo stelde u (zie CGVS2 p. 9). Ook dit kan volstrekt niet overtuigen. Al Sudani werd pas eind oktober 2022 aangesteld als premier van Irak (zie informatie in uw administratief dossier). Conform wat u nu beweert zou dus in het oorspronkelijke vonnis, uitgesproken eind 2014, ook in uw hoofde zijn besloten tot "executie", ook al was u toen nog minderjarig. Aangezien u tijdens uw tweede onderhoud - dit vond plaats op 9 januari 2025 - ook beweert dat u van de verandering in de wet, en bijgevolg de 'nieuwe' straf die u boven het hoofd hangt, pas een tweetal maanden geleden via uw vader werd ingelicht, zou dit betekenen dat u pas rond november 2024 zou vernomen hebben dat ten aanzien van minderjarigen tot opsluiting werd beslist. Het houdt dan ook volstrekt geen steek dat u in het kader van uw eerste onderhoud op het CGVS – dit vond plaats op 7 november 2023 – verklaarde dat u tot 20 jaar opsluiting werd veroordeeld aangezien u toen nog minderjarig was. Bovendien zou er in jouw hoofde dan nooit tot 'opsluiting' kunnen zijn besloten aangezien u op het moment van de beweerde wetswijziging en aanpassen van de strafmaat reeds volwassen, i.c. 25 jaar oud, was.

Wat het vonnis en uw veroordeling betreft, verklaarde uw echtgenote dan weer uitdrukkelijk tot driemaal toe dat er geen vonnis werd gevelde en dat u nog niet veroordeeld werd (zie CGVS2 echtgenote, p. 12). In het kader van haar eerste onderhoud verklaarde ze niet te weten of er al een vonnis was (zie CGVS1 echtgenote p. 12). Uw vrouw kan dus enkel de zekerheid die ze dan plots in het kader van haar tweede onderhoud lijkt te hebben - er is nog geen vonnis en u werd (nog) niet veroordeeld - enkel verworven hebben door zich na het eerste onderhoud hierrond uitdrukkelijk te informeren. Het mag, ingeval van een waarachtig relaas, wel ten zeerste verwonderen dat jullie ook dienaangaande niet in staat blijken éénsluitende verklaringen af te leggen.

Over de manier en de plaats waar u en uw echtgenote elkaar leerden kennen strookten jullie verklaringen evenmin. U verklaarde dat u uw echtgenote leerde kennen via haar broer, die een schoolvriend van u was. Als u uw vriend telefonisch niet kon bereiken, belde u het nummer van zijn moeder en soms nam de zus, uw huidige echtgenote, de telefoon op. Jullie praatten dan wat en zo leerde u haar kennen (zie CGVS p. 7). Uit uw verklaringen blijkt verder dat u haar kende van de periode voor zij naar Al Qaem verhuisde. U was overigens ook degene die haar vroeg om naar Al Qaem te verhuizen, u verhuisde voor haar naar de Al Qaem regio (zie CGVS2, p. 10).

In tegenstelling tot wat u eerder beweerde, ontkende u tijdens uw tweede onderhoud dat uw echtgenote haar broer een schoolvriend was van u. U leerde hem op straat in Heet kennen (zie CGVS2, p. 7 en 10). Uw vrouw zelf beweerde in Duitsland dan weer dat jullie elkaar kennen van in Al Qaem. Jullie leerden elkaar kennen nadat zij ook naar daar verhuisd was in 2015, jullie waren burens. Dat u bevriend was met haar broer, haalde zij nergens aan (zie Duits asiëldossier echtgenote, Niederschrift, p. 3). In het kader van haar gehoren op het CGVS verklaarde ze dan plots wel dat u en haar broer reeds vrienden waren en jullie elkaar zo leerden kennen. Echter, in het kader van het tweede onderhoud verklaarde uw echtgenote dat u en haar broer elkaar leerden kennen in Al Qaem, dit in tegenstelling tot wat u dan weer beweerde. Ook jullie zouden elkaar dus pas in Al Qaem hebben leren kennen (zie CGVS2 echtgenote, p. 7). U hierop gewezen, paste u uw eerdere

verklaringen aan en stelde u dat u haar inderdaad pas in Al Qaem leerde kennen, u zag haar niet eerder. Het mag duidelijk zijn dat het feit dat u haar niet eerder zag nog niet betekent dat u haar nog niet kende. Opnieuw slaagt u er niet in de ongerijmdheid te weerleggen. Bovendien verklaarde uw echtgenote in het kader van haar Duits gehoor dat jullie in Al Qaem burens waren, dit terwijl ze dan voor het CGVS beweerde dat jullie toch op enige afstand van elkaar woonden, i.c. in twee verschillende wijken, op een afstand van een kwartier stappen (zie CGVS2 echtgenote p. 10 en Duits asiëdossier echtgenote, Niederschrift, p. 3).

Waar u verder verklaarde dat uw echtgenote in Al Qaem beviel van jullie eerste zoontje [A.] en hierbij in het kader van uw eerste onderhoud uitdrukkelijk aangaf dat jullie *nét* omwille van de zwangerschap Irak niet eerder konden verlaten en besloten dat uw echtgenote eerst zou bevallen en dat jullie dan pas Irak zouden verlaten (zie CGVS1, p. 7 en 19 en CGVS2, p. 3), beweerde uw echtgenote dan weer dat [A.] geboren werd in Bukamal (Syrië). Haar gewezen op uw bewering dat ze in Al Qaem beviel, ontkende ze dit uitdrukkelijk (zie CGVS1 echtgenote p. 4 en 7 en CGVS2 echtgenote, p. 8). U dan in het kader van uw tweede gehoor gewezen op uw vrouw haar verklaringen, wijzigde u zonder meer uw verklaringen en stelde u dat uw vrouw gelijk heeft en dat [A.] in Bukamal (Syrië) werd geboren (zie CGVS2, p. 16). Dit kan totaal niet overtuigen.

In het kader van uw eerste onderhoud verklaarde u voorts dat u medio 2014 met uw familie naar Al Qaem trok en daar bleef wonen tot rond april 2016. Vervolgens zou u met uw echtgenote en zoontje [A.] naar Syrië zijn gegaan waar u een maand in Aleppo verbleef. U verliet vervolgens Syrië en ging met uw gezin naar Turkije. Uzelf keerde eind 2016 nog éénmalig terug naar Aleppo (Syrië), dit gedurende een week ongeveer, om uw familie te bezoeken (zie CGVS1 p. 3, 4, en 5). In het kader van uw tweede gehoor beweerde u dan weer dat u in 2015 Irak al eens verliet en met uw echtgenote gedurende 2 à 3 maanden naar Turkije vertrok. Vervolgens zouden jullie naar Al Qaem, Irak, zijn teruggekeerd (zie CGVS2, p. 3). Over een vertrek uit Irak en verblijf in Turkije in 2015 repte u tijdens uw eerste onderhoud met geen woord. In het kader van uw tweede onderhoud legde u voorts dan ook weer ongerijmde verklaringen af betreffende de duur van uw terugkeer naar Syrië in 2016. Zo beweerde u de ene keer dat u gedurende drie maanden terugkeerde naar Syrië, om vervolgens op te merken dat u bij uw terugkeer twee weken bij uw familie verbleef (zie CGVS2, p. 11 en 12). U bevestigde uiteindelijk, dit na confrontatie met wat u in Duitsland had verklaard en ook in strijd met uw initiële verklaringen voor het CGVS, dat u meermaals, i.c. meer dan 80 keer naar Syrië terugkeerde vanuit Turkije (zie CGVS2, p. 12). Uw bewering dat u hierover niets werd gevraagd voorheen en dat u ook enkel werd gevraagd of u uw familie nog zag nadat u Irak verliet (zie CGVS2, p. 12), houdt geen steek en vindt totaal geen grondslag in uw administratief dossier (zie CGVS1, p. 5).

Volgens uw echtgenote verlieten jullie reeds in 2015 Al Qaem (Irak), nog voor de bevalling dus, én in het gezelschap van haar familie (zie CGVS1 echtgenote p. 3 en CGVS2 echtgenote p. 3 en 7). Uw echtgenote verklaarde tevens dat jullie, sinds jullie religieus huwelijk altijd samen waren. Ze beweerde voorts dat jullie, na jullie vertrek uit Irak in 2015, zeven maanden in Bukamal verbleven en ze stelde formeel nooit naar Irak te zijn teruggekeerd (zie CGVS1 echtgenote p. 5). Verder verbleven jullie in Syrië enkel in Bukamal, nooit elders. In 2016 verlieten jullie uiteindelijk Syrië en trokken jullie naar Turkije (zie CGVS1 echtgenote p. 7). Over een eerder kort verblijf in Turkije en terugkeer naar Al Qaem, over een verblijf in Aleppo én over jullie gescheiden verblijven bij haar/ uw familie sinds jullie huwelijk, zoals u aanhaalde, repte uw vrouw dan weer met geen woord in het kader van haar eerste onderhoud. In het kader van haar tweede onderhoud, en nadat ze werd gewezen op uw eerdere verklaringen, merkte uw vrouw op dat u nooit in Bukamal verbleef. Zij ging met haar familie naar Bukamal en u bleef bij uw familie in Al Qaem. Jullie gingen wel bij elkaar op bezoek (zie CGVS2 echtgenote p. 8). Ook bevestigde ze dit keer een verblijf in Aleppo. Dit alles strookt dan weer niet met haar eigen initiële verklaringen (zie supra).

Waar u beweerde dat uw vrouw in Turkije in Hatay verbleef met haar familie (zie CGVS1, p. 5 en CGVS2, p. 3), verklaarde uw vrouw dan weer dat ze in Turkije in Antakiya en in Samson verbleef. Haar gevraagd of ze ooit naar Hatay ging, bleek ze dit niet te weten. In elk geval ontkent ze in Hatay te hebben verbleven (zie CGVS2 echtgenote p. 10).

Over de documenten die jullie bij jullie uitreis uit Irak zouden gehad hebben, bleken u en uw echtgenote evenmin in staat gelijke verklaringen af te leggen. Zo verklaarde u dat jullie in Al Qaem iemand leerden kennen die werkzaam was op de dienst nationaliteiten in Ramadi. Jullie betaalden geld aan zijn familie waarna hij de documenten voor jullie maakte. De identiteitskaarten werden dan vanuit Ramadi naar jullie gebracht door mensen die zich verplaatsten (zie CGVS1, p. 12 en 18). Uw vrouw beweerde dan weer aanvankelijk dat jullie bij jullie vertrek vanuit Irak geen documenten hadden, jullie werden gesmokkeld (zie CGVS1 echtgenote, p. 6). Later verklaarde uw echtgenote dat jullie voor jullie vertrek uit Irak identiteitskaarten aanvroegen en kregen in Al Rathba. U en haar vader gingen deze afhalen in Al Rathba (zie CGVS1 echtgenote p. 10 en 11). Uw echtgenote gewezen op haar eerdere verklaringen, merkte ze enkel op dat ze zich eerder vergiste. Uw echtgenote was toen ook reeds gewezen op uw verklaringen hieromtrent (zie CGVS1 echtgenote p. 6 en 10). Bij uw tweede onderhoud bevestigde u aanvankelijk uw initiële verklaringen aangaande de identiteitskaarten die jullie lieten maken en de manier waarop jullie deze verkregen (zie

CGVS2, p. 3). U dan verder gewezen op wat uw echtgenote dienaangaande verklaarde, stelde u dat de kaarten werden gemaakt in Ramadi en vervolgens naar Al Rathba werden gebracht. U ging dan samen met haar vader naar Al Rathba om de identiteitskaarten op te halen (zie CGVS2 p. 17). Het zonder meer aanpassen van uw verklaringen, kan de vastgestelde ongerijmdheden niet weerleggen noch vergoelijken.

Waar u in het kader van uw eerste onderhoud nog beweerde dat u en uw echtgenote altijd samen waren en er geen periodes waren dat jullie op aparte plaatsen verbleven (zie CGVS1, p. 7), beweerde u later voor het CGVS dan weer dat u en uw echtgenote voor uw definitieve vertrek uit Irak voornamelijk apart woonden. Uw echtgenote verbleef bij haar familie in Bukamal (Syrië) en u bij uw familie in Al Qaem (Irak). U verbleef wel korte periodes bij haar en haar familie in Syrië (zie CGVS2, p. 16). Ook uw echtgenote zelf legde doorheen haar twee onderhouden op het CGVS hieromtrent tegenstrijdige verklaringen af (zie supra).

Waar u in het kader van uw tweede onderhoud op het CGVS aanhaalde dat uw echtgenote kampt met (serieuze) geheugenproblemen (zie CGVS2, p. 5), moet worden opgemerkt dat ook dit een blote bewering van uw kant betreft die op geen enkele manier wordt gestaafd. Het lijkt er dan ook op dat u aan de hand van deze loutere postfactum bewering een vergoelijking poogt te geven voor de verschillende flagrante ongerijmdheden tussen jullie verklaringen. Dat uw vrouw zelf hier dan bovendien ook op geen enkel moment melding van maakt, is ook tekenend.

Tot slot en volledigheidshalve kan hier nog worden aan toegevoegd dat u geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs weet voor te leggen ter staving van uw verklaringen en de beweerde problemen in het kader van de stammentwist waarin u zou zijn verzecht en de veroordeling die u boven het hoofd zou hangen.

U blijkt inzake de stammenproblemen en erewraak bovendien amper iets te weten en heeft hier ook amper stappen gezet om u te informeren. Aangezien u deze stammentwist thans inroept als een van de redenen waarom u Irak verliet en er tot op heden niet zou kunnen terugkeren, kan dit volstrekt niet overtuigen. Er kan immers in alle redelijkheid verwacht worden dat u uw vrees in concreto kan aantonen, dan toch minstens de nodige interesse aan de dag zou leggen om u hierrond duidelijk te informeren zodat u het CGVS in het kader van uw verzoek zou kunnen inlichten van de actuele stand van zaken. Uw complete onwetendheid en duidelijk nalatigheid en desinteresse spreken uw beweerde vrees dan ook ten stelligste tegen.

De waarachtigheid van de beweerde veroordeling die u boven het hoofd hangt wordt bovendien, na de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid (zie supra), eens te meer onderuit gehaald in het licht van uw eigen verklaringen dat u zich in Turkije persoonlijk en spontaan ging aanmelden bij de Iraakse ambassade én het feit dat u er toen duidelijk geen problemen kende (zie CGVS1 p. 20 en 21 en CGVS2 p.7, 8 en 9).

Dat u initieel afkomstig bent uit Irak wordt vooralsnog niet betwist. Echter, gelet op al voorgaande moet worden besloten dat u geen enkele duidelijkheid schept over wie u bent, waar u voor uw vertrek uit Irak verbleven heeft en omwille van welke redenen u er zou zijn vertrokken noch is duidelijk op welke plaatsen, en hoelang, u na uw vertrek uit Irak en voor uw komst naar Europa verbleef, onder welke omstandigheden u er verbleef en omwille van welke redenen u er diende te vertrekken.

Het mag duidelijk zijn dat u het de Commissaris-generaal door uw eigen toedoen dan ook compleet onmogelijk maakt uw eventuele nood aan internationale bescherming in te schatten.

Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

De door u voorgelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op voorgaande. Vooreerst betreffen alle voorgelegde stukken loutere kopieën waaraan, gezien het makkelijk te vervalsen karakter geen bewijswaarde kan worden toegekend. Dit terzijde, aangezien u uw identiteit niet heeft aangetoond (zie supra), kan ook geenszins worden aangenomen dat de stukken op, naar u beweert, uw naam wel degelijk uw persoon betreffen. De stukken op naam van, naar u stelt, uw vader, moeder, schoonvader- en schoonmoeder, voor zover het al zou vaststaan dat het hier effectief uw ouders en schoonouders betreft, quod non, voegen verder niets wezenlijks toe. Deze stukken spreken zich niet uit over u en tonen ook uw identiteit niet aan noch spreken deze stukken zich uit over uw verblijfplaatsen in en buiten Irak, de omstandigheden waarom u er verbleef en de redenen waarom u er bent vertrokken. De kopie van de echtscheidingsakte op naam van uw echtgenote voegt evenmin iets toe daar ook dit stuk geen enkel uitstaans heeft met u noch uw asielrelaas. Bovendien staat ook geenszins vast dat de in de akte vermeldde persoon daadwerkelijk de persoon van uw echtgenote betreft, daar ook zij haar identiteit niet heeft aangetoond.

De kopieën van de Griekse documenten op naam van uzelf, uw echtgenote en uw kinderen en de Griekse bankafschriften, en die na uw eerste onderhoud nog werden overgemaakt, kunnen ook voorgaande appreciatie op geen enkele manier omvormen. Zoals reeds aangehaald werden uw Griekse documenten opgesteld louter op basis van uw/jullie verklaringen. Deze stukken betreffen bovendien louter uw situatie in

Griekenland – dat u er de vluchtelingenstatus bekwaam, staat niet ter discussie – maar heeft voor het overige geen enkele betrekking op uw situatie in Irak.

Volledigheidshalve moet hier nog worden opgemerkt dat ook in hoofde van uw echtgenote werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoekster luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te hebben en een Arabische, soennitische moslima te zijn. U bent geboren in Al Rathba, Anbar (Centraal-Irak), maar woonde altijd in Fallujah, Anbar. U liep school tot de zesde klas en huwde vervolgens een eerste keer toen u amper 12 jaar oud was. Dit huwelijk liep evenwel spaak na 5 à 6 maanden. U ging terug bij uw familie wonen. U woonde met uw familie tot 2014 in Fallujah. Hierna gingen jullie in Al Qaem wonen, dit omwille van de verslechterde veiligheidssituatie tengevolge Daesh die aan het oprukken was in de regio. In Al Qaem leerde u uw huidige echtgenoot, [M.S.S.M.] (OV [...] en CG [...]) kennen. Hij was een vriend van uw broer. Jullie huwden religieus in Al Qaem en u werd snel zwanger. In 2015, toen u 5 à 6 maanden zwanger was, verliet u Al Qaem, en tevens Irak, samen met uw echtgenoot en uw familie. Jullie vestigden zich in Bukamal, Syrië. U beviel er van uw eerste zontje, [A.]. U bleef met uw familie een zevental maanden in Bukamal wonen. Uw echtgenoot verbleef het grootste deel bij zijn familie in Al Qaem maar jullie bezochten elkaar bij jullie respectievelijke families in Al Qaem en Bukamal. Begin 2016 besloten jullie Syrië te verlaten. Jullie vertrokken via Aleppo, waar jullie ongeveer een maand verbleven in afwachting van jullie doorreis, naar Turkije. In Turkije verbleven jullie eerst in Antakiya en vervolgens in Samson. U beviel er van uw tweede zontje, [B.]. In 2017 verliet u, samen met uw echtgenoot en twee zontjes, Turkije en jullie reisden verder naar Griekenland. Jullie verzochten er om internationale bescherming en kregen er op 31 juli 2017 de vluchtelingenstatus toegekend. Ook uw kinderen [B.] en [A.], en uw in Griekenland geboren zontje [R.], werden als vluchteling erkend. Nadat jullie in Griekenland jullie Griekse documenten verkregen, i.c. de ADET en het Griekse reisdocument, verlieten jullie Griekenland en kwamen naar België, dit in 2019. Jullie bleven een korte periode in België, dit om uw broer [M.M.J.M.] (OV [...]) te bezoeken maar besloten verder te reizen naar Duitsland om jullie kans te wagen. Jullie verzochten om internationale bescherming in Duitsland en verbleven er een viertal jaar. Tijdens jullie verblijf in Duitsland werden uw laatste twee kinderen geboren, [M.] en [O.]. Jullie verzoek werd uiteindelijk afgewezen in Duitsland daar jullie reeds eerder in België waren en jullie kregen een bevel om het grondgebied te verlaten. Hierop keerden jullie terug naar België en jullie verzochten hier op 3 februari 2023 om internationale bescherming. Persoonlijk kende u geen problemen in Irak. U verliet Irak omwille van de oorlog en Daesh maar vreest niets voor uzelf en de kinderen ingeval van een terugkeer. U vreest wel voor uw man ingeval van een terug. Hij kende eerder problemen in Irak. Zijn stam is verwikkeld in een erewraakkwestie met een andere stam. Ook hij vreest door de Iraakse overheid te zullen worden opgepakt en opgesloten, dit omdat iemand van de andere stam een klacht tegen hem indiende, zo denkt u.

Ter staving van uw verzoek verwijst u naar de stukken die werden neergelegd door uw echtgenoot, i.c. een kopie van uw Iraakse identiteitskaart, een kopie van de identiteitskaart van uw vader, een kopie van de identiteitskaart van uw moeder, een kopie van de voedselrantsoenkaart op naam van uw vader, een kopie van echtscheidingsakte van uw eerste huwelijk, een kopie van uw echtgenoot zijn geboorteakte, een kopie van de voedselrantsoenkaart op naam van uw schoonvader, en kopie van een UNHCR-registratiekaart op naam van uw schoonmoeder en een kopie van de bewonerskaart op naam van uw schoonvader.

Na uw eerste onderhoud werden door uw raadsman middels een mail, d.d. 15 november 2023, nog volgende stukken overgemaakt : kopieën van de Griekse reisdocumenten van uzelf, uw echtgenoot en uw kinderen [A.], [B.] en [R.], kopieën van de Griekse verblijfsvergunningen van uzelf, uw echtgenoot en uw kinderen [A.], [B.] en [R.] alsook kopieën van een aantal Griekse bankafschriften.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen en uit de documenten die u hebt neergelegd, blijkt dat u op 31 juli 2017 internationale bescherming werd verleend door Griekenland. Een persoon die internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland, valt niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980, tenzij hij aantoont dat hij zich niet meer kan beroepen op de internationale bescherming verleend door deze staat. In voorliggend geval, en rekening houdend met het geheel van de elementen die uw persoonlijke situatie en omstandigheden kenmerken, kan het Commissariaat-generaal aannemen dat de internationale bescherming die u in Griekenland verleend werd, niet effectief geacht kan worden. Bijgevolg valt u onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de voormelde wet en moet uw verzoek om internationale bescherming worden onderzocht ten opzichte van uw land van herkomst.

Het Commissariaat-generaal heeft hierbij ten volle rekening gehouden met de beslissing van de autoriteiten van Griekenland om u internationale bescherming toe te kennen. Het Commissariaat-generaal benadrukt echter dat het niet gebonden is door deze beslissing maar integendeel een eigen nieuw, individueel, volledig en actueel onderzoek van het verzoek om internationale bescherming dat u in België hebt ingediend moet uitvoeren.

Daarom heeft het Commissariaat-generaal de autoriteiten van Griekenland om de informatie verzocht die zij in bezit hebben en die heeft geleid tot de toekenning van uw internationale beschermingsstatus aldaar.

Deze informatie werd overgemaakt aan het CGVS op 24 januari 2025. Uit deze informatie blijkt dat u en uw echtgenote in Griekenland op 31 juli 2017 de vluchtelingenstatus werden toegekend omwille van de toenmalige veiligheidssituatie, het gebrek aan een intern vestigingsalternatief en het feit dat jullie samenhangende en duidelijke verklaringen aflegden. Met betrekking tot jullie persoonsgegevens werd vastgesteld dat jullie beweringen hieromtrent consistent geformuleerd werden. Jullie legden in Griekenland geen documenten voor ter staving van jullie identiteit, zoals blijkt uit het Grieks asiëldossier. Kan hier bovendien worden opgemerkt dat u uitdrukkelijk verklaarde dat u en uw echtgenote in Griekenland samen werden geïnterviewd en elkaar dus konden corrigeren (zie CGVS2, p. 5). Het hoeft geen betoog dat dit er dan ook geenszins kan toe leiden te besluiten dat de verklaringen die u en uw echtgenote in Griekenland aflegden geloofwaardig en overtuigend waren.

Niettegenstaande in uw hoofde, alsook in hoofde van uw echtgenote, in Griekenland werd besloten tot toekenning van de vluchtelingenstatus, dient te worden opgemerkt dat de Commissaris-generaal, na een grondige analyse van uw verzoek en alle elementen in uw administratief dossier, tot een andersluidende conclusie komt en u geen internationale bescherming kan worden toegekend.

Op grond van alle elementen in uw administratief dossier moet immers worden besloten dat u niet heeft weten te overtuigen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit wat hieronder duidelijk zal worden aangetoond, moet immers worden vastgesteld dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan het door u aangehaalde vluchtrelaas en uw beweerde vrees voor vervolging.

Dient allereerst te worden opgemerkt dat u uw identiteit niet heeft aangetoond. U kan geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs wist voorleggen aangaande uw identiteit. U legde dan wel een kopie van een Iraakse identiteitskaart voor, doch, gelet op het makkelijk te vervalsen karakter van kopieën, kan aan dit stuk geen bewijswaarde worden toegekend.

Moet bovendien worden opgemerkt dat uit uw eigen verklaringen en administratief dossier ook duidelijk blijkt dat jullie er niet voor terugdeinzen valse documenten voor te leggen. Zo lieten u en uw echtgenoot tegen betaling Iraakse identiteitskaarten maken voor jullie uitreis uit Irak. Jullie legden deze identiteitskaarten vervolgens voor in het kader van jullie verzoek om internationale bescherming in Griekenland en later bij jullie verzoek om internationale bescherming in Duitsland. Jullie werden aldus in Griekenland en Duitsland geregistreerd onder de door jullie opgegeven identiteit gestaafd door deze ginds voorgelegde identiteitskaarten. In het kader van jullie verzoek om internationale bescherming in Duitsland werden deze identiteitskaarten onderworpen aan een authenticiteitsonderzoek en kon worden vastgesteld dat deze documenten 'vervalsingen' betroffen (zie CGVS1, p. 10). Moet dus allereerst worden vastgesteld dat het geenszins vaststaat dat de persoonsgegevens die u opgaf in Griekenland en Duitsland en die werden gebruikt om u in het kader van uw verzoeken ginds te registreren, daadwerkelijk uw persoon betreffen. Dat u

thans een kopie voorlegt van een Iraakse identiteitskaart die deze zelfde identiteitsgegevens bevat, kan hier logischerwijs geen ander licht op werpen. U hier uitdrukkelijk naar gevraagd, beweerde u immers dat de kopie die u hier voorlegde eveneens een kopie betreft van de identiteitskaart die u kocht in Irak voor uw vertrek én die vervolgens in Duitsland vals werd bevonden (zie CGVS2 p. 4 en 5). Dat uw man daarentegen verklaarde dat de kopie van uw identiteitskaart die hier werd voorgelegd een kopie van uw originele identiteitskaart betreft - u zou deze kopie verkregen hebben via uw familie nadat de overige identiteitskaarten in Duitsland werden ingehouden - en dus níét van de valse identiteitskaart die jullie in Irak kochten voor jullie vertrek (zie CGVS2 echtgenoot, p. 6), betreft voorts een loutere bewering die hij niet wist te staven. Het houdt overigens totaal geen steek dat uw echtgenoot duidelijk zou weten van welke identiteitskaart u een kopie voorlegde en dat u zich hierin zou vergissen. Vooreerst leek uw echtgenoot oprecht verbaasd toen hij erop werd gewezen dat u hier een kopie van een identiteitskaart voorlegde. Wanneer dit werd bevestigd, bleek hij dan plots wel direct te weten dat dit dan een kopie is van uw originele kaart betreft (zie CGVS2 echtgenoot, p. 6).

Verder verklaarde uw man uitdrukkelijk geen contact te hebben met uw familie, behalve met uw broer [M.] (zie CGVS1 echtgenoot p. 9 en 10). Derhalve kan uw echtgenoot dan enkel via u zijn ingelicht over het feit dat u via uw familie een kopie van uw originele identiteitskaart zou hebben bemachtigd. Dan kan in alle redelijkheid verondersteld worden dat u dit dan ook zelf nog zou weten en zo zou hebben verklaard wanneer u hiernaar werd gevraagd, quod non. In het licht van voorgaande mag het dan ook duidelijk zijn dat de voorgelegde kopie van uw identiteitskaart niet kan worden weerhouden als een tastbaar en overtuigend begin van bewijs ter staving van uw identiteit en u uw identiteit aldus niet aantoonst.

Het aantonen van de identiteit is nochtans van essentieel belang in het kader van de procedure om internationale bescherming en het komt aan u toe de documenten waarover u hieromtrent beschikt, of kan beschikken voor te leggen. Minstens mag verwacht worden dat u de nodige stappen zet om enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs aangaande uw identiteit te bekomen. U heeft in casu niet voldaan aan de medewerkingsplicht die dienaangaande op uw schouders rust. U verklaarde dan wel dat u uw familie vroeg of ze konden gaan vragen naar een identiteitskaart voor u, maar ze konden dit niet doen. U gevraagd waarom niet, ontweek u de vraag. U stelt uiteindelijk dat u niet weet wat uw familie juist probeerde noch waar ze gingen informeren. U herhaalde nogmaals dat het niet ging (zie CGVS2, p. 5). Gelet op het feit dat u thans voor de derde keer de procedure om internationale bescherming doorloopt, hoeft het geen betoog dat u moet geweten hebben dat u ook in het kader van uw huidig verzoek naar identiteitsdocumenten zou gevraagd worden alsook dat het in uw eigen belang was om dit keer authentieke stukken voor te leggen, minstens aan te tonen dat u doorgedreven pogingen ondernam om deze te verkrijgen. Dat u dan niet eens kan zeggen waarom uw ouders niet in de mogelijkheid zijn om een identiteitsdocument op uw naam te verkrijgen en evenmin kan verduidelijken wat ze precies ondernamen en waar ze hiervoor gingen, is niet ernstig.

Dient hier overigens nog te worden opgemerkt dat u verklaarde dat uw familie in 2018 vanuit Syrië naar Irak terugkeerde, dit naar Fallujah. Vanuit Fallujah reisden ze bovendien naar de Koerdische Autonome Regio (KAR), toen uw broer [M.] vanuit België op bezoek ging (zie CGVS1, p. 8 en CGVS2, p. 3). Om zich vanuit Fallujah, provincie Anbar (Centraal-Irak) naar de KAR te begeven moet uw familie op dat moment wel degelijk in het bezit geweest zijn van de nodige identiteitsdocumenten. Gezien u eerder verklaarde dat jullie - u en uw familie - jullie documenten verloren in de oorlog of achterlieten thuis bij jullie vlucht en uw familie enkel nog in het bezit was van foto's of scans, maar geen originelen (zie CGVS1, p. 6), moet hieruit worden afgeleid dat uw familie dan na hun terugkeer in 2018 nieuwe identiteitsdocumenten heeft verkregen. Dat uw familie dan niet in staat zou zijn om ook op uw naam een recent authentiek identiteitsdocument te verkrijgen, kan niet worden aangenomen.

Uw onvermogen uw identiteit aan te tonen doet dan ook reeds afbreuk aan uw gehele geloofwaardigheid.

Dit terzijde, dient voorts te worden opgemerkt dat u hoe dan ook geenszins heeft weten te overtuigen van het bestaan van een persoonlijk en gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo verklaarde u uitdrukkelijk, wat u persoonlijk betreft, dat u geen vrees heeft ingeval van een terugkeer naar Irak. U en ook de kinderen kunnen terug naar Irak, ook voor hen vreest u niets (zie CGVS1, p. 12 en 13 en CGVS2, p. 4 en 12). U verliet Irak indertijd omwille van Daesh en de oorlog (zie CGVS1, p. 1). De situatie met Daesh en de oorlog waarnaar u verwijst, zijn feiten die dateren van 2014, ruim 10 jaar geleden. Het mag duidelijk zijn dat deze situatie niet kan worden weerhouden om anno 2025 in uw hoofd te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. Moet hier bovendien nog worden toegevoegd dat uw familie in 2018 vanuit Syrië naar Irak terugkeerde, dit naar Fallujah, en zij zich binnen Irak ook vrij konden bewegen. Immers, toen uw broer Mohammed vanuit België op bezoek ging, reisde uw familie naar de Koerdische Autonome Regio Erbil (KAR) om hem te ontmoeten (zie CGVS1, p. 8 en, p. 3). Met uitzondering

van uw vader die tengevolge een coronabesmetting in Irak is overleden, blijkt nergens uit uw dossier dat uw familie in Irak problemen kende. U heeft op heden nog uw moeder, een broer en vier zussen in Fallujah. U verklaarde ook zelf uitdrukkelijk dat het goed gaat met uw familie in Irak (zie CGVS1, p. 8 en 9). Dat u nu, omwille van de eerder aangehaalde redenen en het bestaan van een nood aan internationale bescherming tengevolge hiervan, anno 2025 niet naar Irak, bij uw familie, zou kunnen terugkeren toont u niet aan.

U haalde verder nog aan niet naar Irak te kunnen terugkeren omwille van uw man, u vreest voor uw man. Hij kende problemen in Irak omwille van een stammentwist en vreest ook dat de overheid hem zal arresteren ingeval van een terugkeer. Uit uw verklaringen dienaangaande blijkt dat u zich integraal steunt op dezelfde motieven als deze die werden aangehaald door uw echtgenoot in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming.

In hoofde van uw echtgenoot werd evenwel besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus daar geen enkel geloof kon worden gehecht aan zijn beweerde asielrelaas en vluchtmotieven. Bijgevolg, en daar u, wat deze feiten betreft geen andere eigen elementen opwerpt, kan ook in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming.

Kan in casu bovendien volstaan met verwijzing naar de motivering dienaangaande zoals weergegeven in de beslissing genomen in hoofde van uw echtgenoot.

Deze motivering luidt als volgt:

[idem motieven eerste bestreden beslissing]

Rekening houdend met alle bovenstaande bemerkingen kan u noch de hoedanigheid van vluchteling noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

Verzoekers voeren een schending aan van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 48/6 en 77 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingenwet (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de algemene motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoekers gaan vooreerst in op het ontbreken van identiteitsdocumenten in Irak en lichten toe dat het verkrijgen en behouden van officiële identiteitsdocumenten er vaak problematisch is. Hoewel volgens het Algemeen Ambtsbericht Irak van december 2019 identiteitsdocumenten vereist zijn voor diverse procedures en diensten, wijzen ze erop dat door aanhoudende conflicten en instabiliteit veel burgers deze documenten kwijt raken of ze nooit officiële papieren ontvangen hebben. Zij achten het algemeen bekend dat veel Irakezen, met name ontheemden en terugkeerders, geen toegang hebben tot civiele documentatie. In het Algemeen Ambtsbericht Irak van november 2023 wordt volgens hen opgemerkt dat het verkrijgen van officiële documenten in Irak problematisch kan zijn vanwege corruptie en bureaucratische obstakels. In dit verband wijzen ze erop dat ze verklaard hebben dat zij, omwille van de onmogelijkheid om officiële documenten te verkrijgen in Irak, genoodzaakt waren om identiteitsdocumenten aan te schaffen voor hun uitreis. Hoewel die documenten niet authentiek zijn, toont dit volgens hen de moeilijke situatie aan waarmee zij geconfronteerd werden. Zij benadrukken dat ze sinds hun aankomst in Griekenland in 2017 consistente verklaringen afgelegd hebben over hun identiteit en herkomst, zowel in Griekenland als in Duitsland, die de geloofwaardigheid van hun asielaanvraag ondersteunen. Ze herhalen dat het verkrijgen en behouden van identiteitsdocumenten in Irak uiterst problematisch is, beroepen zich op het Algemeen Ambtsbericht Irak van december 2023 en rapporten van EASO en EUAA en verwijten de commissaris-generaal die objectieve situatie te miskennen. Zij voeren aan dat het ontbreken van identiteitsdocumenten niet automatisch tot een afwijzing mag leiden en verwijzen naar de UNHCR-richtlijnen over de bewijslast en geloofwaardigheid in asielprocedures en naar jurisprudentie in België en Europa over identiteitsdocumenten en asiel. Opnieuw

voeren zij aan dat de commissaris-generaal de context, waarin zij hun identiteitsdocumenten verkregen hebben, negeert en dat de Iraakse autoriteiten vaak weigeren documenten af te geven aan personen die in *Daesh*-gebieden hebben gewoond, waardoor alternatieve oplossingen noodzakelijk zijn. Ook omdat ze geen officiële documenten kunnen verkrijgen, menen zij dat zij een reëel risico op willekeurige detentie of foltering lopen bij terugkeer naar Irak. Het CGVS heeft volgens hen geen afdoende motivering gegeven waarom het ontbreken van documenten in dit specifieke geval een negatieve beslissing rechtvaardigt. Zij verwijzen naar en citeren uit verschillende arresten van de Raad waarin geoordeeld werd over de problematiek rondom identiteitsdocumenten bij Iraakse asielzoekers.

Zij preciseren dat verzoekers herkomstregio Anbar tijdens de opmars van *Daesh* tussen 2014 en 2017 grotendeels onder hun controle stond, waardoor reguliere overheidsdiensten in die periode praktisch onbestaande waren en de uitreiking van officiële identiteitsdocumenten niet haalbaar was. Omdat de Iraakse overheid een collectieve bestraffing hanteert voor personen die in *Daesh*-gebieden hebben gewoond, krijgen velen geen toegang tot basisdocumenten zoals identiteitskaarten en paspoorten. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt volgens hen dat verzoeker consistent verklaard heeft dat hij zijn originele identiteitskaart kwijtgeraakt is als gevolg van de oorlogsomstandigheden en de vernietiging van zijn woning in 2013-2014 en dat hij na zijn vertrek uit Irak nooit meer een officieel identiteitsdocument heeft kunnen verkrijgen, omwille van de problemen met de Iraakse autoriteiten en de vrees om zich tot hen te wenden. Zij voegen toe dat de informatie over de vernietiging van administratieve infrastructuur en de onmogelijkheid om officiële documenten te verkrijgen ruim gedocumenteerd is en achten hun verklaringen volledig in lijn met die informatie. Zij verwijten de commissaris-generaal zich enkel gericht te hebben op de afwezigheid van originele documenten zonder de feitelijke context en algemene bronnen in overweging te nemen.

Vervolgens gaan verzoekers in op de inconsistenties en verklaringen die volgens hen niet automatisch moeten leiden tot een negatieve geloofwaardigheidsbeoordeling, nu factoren zoals trauma, stress en culturele verschillen hieraan kunnen bijdragen. Daarnaast moeten zij in de gelegenheid gesteld worden om uitleg te geven over eventuele inconsistenties. De door het CGVS aangehaalde inconsistenties betreffen volgens hen voornamelijk details zoals het aantal omgekomen ooms en specifieke omstandigheden rondom hun overlijden, maar doen geen afbreuk aan de kern van hun relaas, namelijk hun vrees vanwege familiebanden met personen die door de Iraakse autoriteiten als extremisten worden beschouwd. In dit verband wijzen ze erop dat onafhankelijke rapporten bevestigen dat personen met vermeende banden met ISIS in Irak het risico lopen op willekeurige detentie en mishandeling. Ook de weerhouden inconsistenties over zijn reisroute, de beschrijving van de dood van zijn ooms en de betrokkenheid van zijn stam, zijn volgens verzoekers niet doorslaggevend. Zij stellen dat het begrijpelijk is dat een verzoeker zich, zeker in oorlogsomstandigheden, niet exact kan herinneren welk familielid wanneer en hoe is gestorven. Het feit dat verzoeker in Duitsland enkel de twee actieve ooms vermeldde en geen melding gemaakt heeft van zijn derde oom, betekent volgens verzoekers niet dat hij onwaarheden heeft verteld, nu asielzoekers vaak vereenvoudigde versies van hun verhaal geven doorheen verschillende interviews, zeker na meerdere asielprocedures in verschillende landen. De kern van hun relaas, namelijk dat verzoeker familieleden had die bij Al Qaeda zaten en dat hij daardoor door de Iraakse overheid als verdachte werd beschouwd, blijft volgens hen nog steeds intact.

Omdat de gebeurtenissen waarover verzoeker spreekt, dateren van lang geleden en hij op het moment dat hij werd opgepakt, slechts 11 jaar oud was, achten verzoekers het niet verwonderlijk dat bepaalde details in zijn verklaringen na al die jaren niet exact overeenkomen en betekent dit niet dat het relaas ongeloofwaardig is. Zij herhalen dat verzoekers familieband met leden van Al Qaeda het kernpunt van hun zaak blijft en dat de *EASO Country Guidance: Iraq* van 2022 bevestigt dat Iraakse staatsburgers met vermeende banden met *Daesh* of Al Qaeda automatisch verdacht zijn en het risico lopen op willekeurige detentie of zelfs de doodstraf bij terugkeer. Zij stellen dat het feit dat de gebeurtenissen plaatsvonden toen verzoeker nog een kind was, in acht moet genomen worden bij de beoordeling van zijn geloofwaardigheid. Het feit dat hij in België niets verteld heeft van het gegeven dat hij had vernomen dat hij op een lijst stond, betekent volgens verzoekers niet dat die dreiging niet bestond. Zij benadrukken dat verzoeker zowel in Duitsland als in België verklaard heeft dat hij gevaar liep door een bloedvete, waardoor het volgens hen niet van belang is dat hij in Duitsland minder nadruk gelegd heeft op de persoonlijke bedreiging door zijn stam. Verder stippen ze aan dat verzoeker heeft aangegeven dat hij dezelfde naam draagt als zijn ooms, wat in Irak een doorslaggevende factor is voor het risico op vervolging. Zij menen dat het CGVS een onrealistische en juridisch incorrecte interpretatie hanteert van geloofwaardigheid bij de beoordeling van hun asielaanvraag.

De tegenstrijdigheden met betrekking tot de rekrutering door *Daesh* schrijven zij toe aan de mogelijkheid dat er variaties in details kunnen optreden naargelang de omstandigheden van de ondervraging. Zij benadrukken dat verzoeker bij de DVZ de totale detentieduur heeft vermeld, terwijl hij bij het CGVS sprak over twee arrestaties. Zij beroepen zich op communicatieproblemen tijdens de procedure in Duitsland, op het feit dat zij dit allebei hebben aangegeven en wijzen erop dat dit steun vindt in de *EASO Practical Guide: Evidence Assessment* waarin erkend wordt dat taalbarrières en inadequate tolken de nauwkeurigheid van verklaringen kunnen beïnvloeden. Volgens hen hebben de fouten in Duitsland ertoe geleid dat verzoeker een tweede keer werd gehoord met een competente tolk, wat volgens hen ook bevestigt dat de eerste tolk niet adequaat was.

Verzoekers fysieke beperkingen tijdens het CGVS-interview, met name zijn rugproblemen waardoor hij moeilijk kon blijven zitten, moeten volgens hen ook mee in overweging genomen worden. Zij wijzen er nog op dat volgens het EHRM fysieke ongemakken en stress een negatieve invloed kunnen hebben op de consistentie van verklaringen en dat autoriteiten hiermee rekening moeten houden bij de geloofwaardigheidsbeoordeling.

Zij wensen nog aan te stippen dat hun relaas betrekking heeft op feiten die teruggaan tot 2015 en eerder, waardoor het volgens hen volkomen normaal is dat bepaalde details na verloop van tijd vervagen en dat kleine discrepanties ontstaan in secundaire elementen van hun verklaringen. Zij achten het cruciaal dat zij altijd consistent zijn geweest over de brede context van hun verhaal en met name over hun identiteit, hun herkomst uit Irak, hun verblijf in door *Daesh* gecontroleerde gebieden, hun familiegeschiedenis en de redenen waarom zij het land ontvlucht zijn. Zij benadrukken dat het normaal is dat na negen interviews over een periode van zeven jaar bepaalde details niet exact hetzelfde blijven, zonder dat dit afbreuk doet aan de geloofwaardigheid ervan.

Met betrekking tot hun verklaringen onderling aangaande de migratieroute en veroordeling voeren zij aan dat verklaringen van verschillende familieleden kunnen variëren door individuele percepties en herinneringen en dat dergelijke variaties niet noodzakelijkerwijs de geloofwaardigheid ondermijnen. Met betrekking tot de tegenstrijdigheden over de identiteitsdocumenten bij vertrek uit Irak achten zij hun verklaringen niet persé tegenstrijdig omdat het volgens hen goed mogelijk is dat de documenten vanuit Ramadi naar Al Rathba werden gebracht, waar ze uiteindelijk werden opgehaald. Volgens hen toont hun verduidelijking, na een confrontatie, juist aan dat zij openstonden voor correcties en dat hun intentie was om een waarheidsgetrouw relaas te geven en niet om misleidende verklaringen af te leggen. Omdat stress en tijdsverloop een invloed hebben op hoe details herinnerd worden, achten zij hun verklaringen over de verblijfplaatsen van voor hun vertrek uit Irak niet inconsistent. Het is volgens hen niet correct te stellen dat de geheugenproblemen van verzoekster een loutere *postfactum* rechtvaardiging is, nu uit de notities wel degelijk blijkt dat zij moeite had om zich bepaalde details te herinneren. Zij betogen dat de commissaris-generaal niet zonder enige medische evaluatie of deskundig advies zomaar mag stellen dat een geheugenprobleem niet reëel is. Waar verzoeker verweten wordt weinig te weten over de stammentwist, benadrukken zij dat zowel EASO als *Human Rights Watch* bevestigen dat informatie over stammentwisten in Irak vaak moeilijk toegankelijk is, zeker voor personen die gevlucht zijn. Het feit dat verzoeker zich niet actief informeerde over de actuele stand van zaken van de bloedvete betekent volgens hen niet dat de dreiging niet reëel is. Zij benadrukken dat verzoeker expliciet ontkend heeft dat hij naar de ambassade zelf is gegaan en dat dit niet correct werd weergegeven in de beslissing.

Vervolgens kaarten zij aan dat het argument, dat de kopieën van de documenten geen bewijswaarde hebben en dat zij hun identiteit niet voldoende hebben aangetoond, problematisch is en menen ze dat ze hun identiteit consistent aangegeven hebben doorheen meerdere asielprocedures in verschillende landen, wat duidt op betrouwbaarheid. Het feit dat documenten slechts kopieën zijn, doet volgens hen geen afbreuk aan hun bewijskracht, te meer nu veel asielzoekers vluchten zonder originele documenten en deze vaak niet meer kunnen bekomen vanwege de politieke situatie in hun land van herkomst. Het ontbreken van originele documenten mag niet automatisch leiden tot een ongeloofwaardigheidsoordeel, zolang de verklaringen in lijn zijn met objectieve feiten en redelijke inspanningen zijn geleverd om identiteit te bewijzen, wat volgens hen het geval is. Verzoekers verwijzen in dit verband naar arrest nr. 215.875. Ze herhalen dat verzoekers originele documenten vernield werden toen hun woning in Al Anbar vernietigd werd en dat dit realistisch is, gezien de uitgebreide gevechten en vernietigingen in Anbar ten tijde van de opmars van *Daesh* en daar verschillende EASO-rapporten bevestigen dat veel Iraakse burgers hun documenten verloren door de gewelddadige conflicten en de vernietiging van hun huizen. Zij vervolgen dat verzoeker nadien geprobeerd heeft nieuwe documenten te verkrijgen, maar verklaard heeft dat dit wegens de veiligheidssituatie niet mogelijk was. Zij herhalen dat het CGVS deze realiteit miskent door te eisen dat verzoeker zijn identiteit bewijst met documenten die hij onmogelijk kon verkrijgen.

Vervolgens gaan verzoekers in op de veiligheidssituatie in Irak en de onmogelijkheid tot terugkeer. Zij stellen dat hoewel de veiligheidssituatie in Irak op bepaalde gebieden verbeterd is, er nog steeds significante risico's blijven bestaan voor terugkeerders, zeker in conflictgevoelige regio's zoals Anbar, Mosul en Tikrit. Zij wijzen op de aanwezigheid van *Daesh*, op de voortdurende dreiging van sektarisch geweld en milities en rapporten van de EUAA. Zij verwijten de commissaris-generaal nagelaten te hebben een actueel onderzoek te verrichten naar de veiligheidssituatie in Anbar en Irak in het algemeen. Zij werpen op dat de commissaris-generaal zich baseert op verouderde informatie, dat er geen analyse gevoerd werd naar de specifieke risico's voor hen en dat er geen onderzoek gedaan werd naar de mogelijkheid van interne bescherming. Volgens hen dient er rekening gehouden te worden met hun familiegeschiedenis en associatie met Al Qaeda/*Daesh*, verzoekers veroordeling ter dood, recente rapporten van Amnesty International en Human Rights Watch die documenteren hoe vermeende *Daesh*-familieleden worden gearresteerd en gefolterd, het gebrek aan toegang tot documenten en basisrechten. Verwijzend naar de *Country Guidance*

Irak van november 2024, menen verzoekers dat personen in Anbar die verdacht worden van associaties met extremistische groepen een aanzienlijk risico lopen op willekeurige detentie, foltering en zelfs extrajudiciële executies door zowel de Iraakse veiligheidsdiensten als gewapende milities. Zij stellen dat het loutere vermoeden van een link met extremistische groepen voldoende is om slachtoffer te worden van ernstige repressies in Irak, wat volgens hen bijzonder relevant is voor verzoeker gezien hij familiebanden zou hebben met voormalig leden van Al Qaeda en hij reeds door de Iraakse autoriteiten veroordeeld is onder 'artikel 4 Terrorisme'. Volgens hen heeft de commissaris-generaal evenmin rekening gehouden met de rapporten die stellen dat interne verplaatsing binnen Irak geen veilige of duurzame oplossing biedt voor personen die beschouwd worden als voormalig inwoners van ISIL-gebied of die ervan verdacht worden banden te hebben met extremistische groepen.

3. Nieuwe stukken

Verzoekers maken op 14 augustus 2025 een aanvullende nota over overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet waarbij zij volgende nieuwe stukken voegen:

- Irakese ID-kaart verzoekster + vertaling;
- Rantsoenkaart verzoeker en zijn familie + vertaling;
- Irakese ID-kaarten ouders en zussen van verzoeker + vertaling;
- UNHCR kaarten vader, moeder, zussen en broer van verzoeker + vertaling;
- Foto album verzoeker + video call screenshot verzoeker en zijn familie 29.07.2025;
- Artikel arrestatie vader, broers en neef 10.08.2025;
- Communicatie verzoeker en UNHCR Syrië.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Bijzondere procedurele noden

In zoverre verzoekers aanvoeren dat verzoekster lijdt aan geheugenproblemen en verzoeker last heeft van rugpijn, waardoor zij niet in staat waren om op adequate wijze te antwoorden op de vragen, kunnen zij niet worden bijgetreden gelet op wat volgt.

Van een verzoeker kan worden verwacht dat hij van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking verleent bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek en het aan hem is om op precieze wijze de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen, zodat er in voorkomend geval passende steun kan worden voorzien voor zover de verzoeker hier nood aan heeft en voor zover zijn bijzondere procedurele noden afdoende zijn aangetoond (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 55).

4.3.3.1. In hoofde van verzoekster

Gevraagd naar haar gezondheidstoestand, geeft verzoekster bij de DVZ aan in goede gezondheid te verkeren en maakt zij geen melding van enige psychologische of fysieke problemen (AD CGVS, deel DVZ, Verklaring DVZ verzoekster 01.08.23, punt 29). Uit de vragenlijst ‘bijzondere procedurele noden’ DVZ blijkt voorts dat verzoekster negatief antwoordde op de vraag of er elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van haar verhaal of deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken. Daarnaast wijst niets erop dat haar mentale toestand tijdens haar gehoren dermate verstoord was dat zij niet in staat mocht worden geacht om correcte en volledige verklaringen af te leggen over de feiten en gebeurtenissen waarop zij zich beroept in het kader van haar beschermingsverzoek. Het is enkel haar echtgenoot die melding maakt van haar vermeende geheugenproblemen (NPO verzoeker II, p. 5); zij zelf rept hier zelf met geen woord over. De *protection officer* vraagt haar uitdrukkelijk of zij zich in staat voelt om het interview af te leggen, waarop zij bevestigend antwoordt (NPO verzoekster I, p. 1-2; NPO verzoekster II, p. 2). Er wordt haar eveneens meegedeeld dat zij het steeds mag aangeven als zij een pauze wenst en er wordt haar gevraagd of zij nog voorgaande opmerkingen heeft, waarop zij ontkennend antwoordt (NPO verzoekster I, p. 2-3). Op het einde maken noch verzoekster, noch haar advocaat enige opmerkingen over geheugenproblemen die haar zou verhinderen om te voldoen aan haar verplichtingen in het kader van de procedure (NPO verzoekster I, p. 13). Verzoekster legt bovendien geen enkel medisch of psychologisch attest neer die de vermeende geheugenproblemen kunnen objectiveren en toont hoegenaamd niet aan dat zij het interview niet op gedegen wijze zou kunnen doorlopen hebben.

Waar verzoeker aldus wijst op ernstige geheugenproblemen van zijn echtgenote, die haar zouden beletten om de vragen van de *protection officer* te beantwoorden (NPO verzoeker II, p. 5), en die opnieuw aangehaald worden in hun verzoekschrift, laten zij na die blote bewering, die enerzijds geen steun vindt in psychologische of medische attesten en anderzijds geen weerslag vindt in de stukken van het administratief dossier, te objectiveren, waardoor deze niet kan worden weerhouden en alleszins niet van die aard is om vast te stellen dat verzoekster niet in staat zou zijn geweest om haar asielpprocedure op gedegen wijze te doorlopen.

4.3.3.2. In hoofde van verzoeker

Bij de DVZ verklaart verzoeker dat hij last heeft van rugpijn ten gevolge van een val (AD CGVS, deel DVZ, Verklaring DVZ verzoeker 01.08.23, punt 29). Hoewel niet betwist wordt dat verzoeker rugpijn had, wijst niets erop dat zijn fysieke toestand tijdens zijn gehoren dermate verstoord was dat hij niet in staat mocht worden geacht om correcte en volledige verklaringen af te leggen over de feiten en gebeurtenissen waarop hij zich beroept in het kader van zijn beschermingsverzoek. De *protection officer* polst naar de verzoekers rugproblemen, waarop hij antwoordt dat het intussen beter gaat. Er wordt hem verzekerd dat het geen probleem is indien hij zou rechtstaan of rondlopen omwille van de rugpijn (NPO verzoeker I, p. 3). Er wordt hem eveneens meegedeeld dat hij het steeds mag aangeven als hij een pauze wenst en er wordt hem

gevraagd of hij nog voorgaande opmerkingen heeft, waarop hij ontkennend antwoordt (NPO verzoeker I, p. 2-3). Op het einde maken noch verzoeker, noch zijn advocaat enige opmerkingen met betrekking tot zijn rugproblemen die hem zouden verhinderd hebben om te voldoen aan zijn verplichtingen in het kader van de procedure (NPO verzoeker I, p. 24). Verzoeker legt bovendien geen enkel medisch attest neer waaruit zou blijken dat hij rugproblemen heeft die ervoor zorgen dat hij het interview niet op gedegen wijze zou kunnen doorlopen hebben.

Waar verzoekers aldus wijzen op verzoekers rugproblemen, die hem zouden beletten om de vragen van de *protection officer* te beantwoorden, laten zij na die blote bewering, die enerzijds geen steun vindt in medische attesten en anderzijds geen weerslag vindt in de stukken van het administratief dossier, te objectiveren, waardoor deze niet kan worden weerhouden en alleszins niet van die aard is om vast te stellen dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om zijn asielprocedure op gedegen wijze te doorlopen.

4.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.4.1. Verzoekers' vrees bij terugkeer naar Irak is tweeledig. Enerzijds vrezen zij dat zij bij terugkeer naar Irak door de overheid zullen worden opgepakt, opgesloten en gedood vanwege een vonnis dat gevelde werd tegen verzoeker en anderzijds vrezen zij te worden gedood in het kader van een bloedvete.

4.4.2. Middels de bestreden beslissing weigert de commissaris-generaal verzoekers de vluchtelingenstatus toe te kennen, oordeelt zij dat zij geen reëel risico lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet en baseert zij zich hiervoor op volgende vaststellingen:

- i) Verzoekers hebben hun identiteit niet aangetoond, nu (a) zij in Griekenland geen identiteitsdocumenten voorlegden; (b) uit het Duits asiëldossier blijkt dat de identiteitskaarten die zij er ter staving van hun identiteit voorlegden na authenticatie vervalsingen bleken te zijn; (c) tot op heden geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs aanbrengen die hun identiteit kan aantonen; (d) zij geen aannemelijke verklaringen weten te geven om hun onvermogen dienaangaande te rechtvaardigen;
- ii) Verzoekers kunnen de problemen die zij voorafgaand aan hun vertrek uit Irak zouden hebben meegemaakt niet aannemelijk maken, gezien er verschillende ongerijmdheden bestaan tussen (a) de verklaringen die zij aflegden in Duitsland en in België; (b) hun eigen verklaringen ten aanzien van de Belgische asielinstanties; (c) de verklaringen die zij beiden aflegden voor de Belgische asielinstanties;
- iii) Er kan geen geloof gehecht worden aan verzoekers' beweerde problemen in het kader van de stammentwist gezien (a) zij hier geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs van weten voor te leggen; (b) zij amper iets weten over de stammenproblemen en de eerwraak en ook amper stappen genomen hebben om zich hierover te informeren;
- iv) De waarachtigheid van de beweerde veroordeling die verzoeker boven het hoofd hangt, wordt verder onderuit gehaald doordat hij zich in Turkije persoonlijk en spontaan ging aanmelden bij de Iraakse ambassade en hij er toen duidelijk geen problemen kende;
- v) De door verzoekers voorgelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op het voorgaande gezien (a) het slechts kopieën betreffen waaraan, gezien het makkelijk te vervalsen karakter, geen bewijswaarde kan worden toegekend; (b) verzoeker zijn identiteit niet heeft aangetoond en dus niet kan worden aangenomen dat de stukken hem daadwerkelijk betreffen; (c) de stukken op naam van, naar verzoeker stelt, zijn (schoon)ouders geen relevante informatie bevatten over verzoeker zelf, diens identiteit, verblijfplaatsen of vertrekredenen uit Irak; (d) de kopie van de echtscheidingsakte op naam van verzoekster geen verband toont met verzoeker, noch met zijn asielrelaas en bovendien de identiteit van de daarin vermelde persoon niet is aangetoond; (e) de Griekse documenten en bankafschriften enkel slaan op verzoekers' situatie in Griekenland – waarbij de toegekende vluchtelingenstatus niet betwist wordt – maar geen enkele relevantie hebben voor hun situatie in Irak.

4.4.3. Van een verzoeker om internationale bescherming mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een verzoeker om internationale bescherming heeft de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming.

De medewerkingsplicht in hoofde van verzoeker, die zijn oorsprong vindt in artikel 13 van voormelde richtlijn 2013/32/EU "verplichtingen van verzoeker", houdt in dat hij samenwerkt met de bevoegde autoriteiten om de elementen ter staving van zijn verzoek zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 4, lid 2 van de richtlijn 2011/95/EU, vast te stellen. Het komt verzoeker dus vooreerst toe de nodige elementen te verschaffen om te kunnen overgaan tot de

beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Deze elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan.

Gelet op verzoekers' verplichtingen in het kader van de medewerkingsplicht, mag van hen worden verwacht dat zij duidelijkheid scheppen over hun identiteit. Zij blijven hiertoe in gebreke en slagen er niet in hun identiteit aan te tonen aan de hand van enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs.

4.4.3.1. Waar zij verwijzen naar de kopieën van hun Griekse reisdocumenten en verblijfsvergunningen (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 1-10), kan niet worden vastgesteld dat de persoonsgegevens die op deze stukken vermeld staan, overeenkomen met hun werkelijke identiteit. Immers blijkt uit de gegevens van hun Grieks asiëldossier dat zij geen identiteitsdocumenten konden voorleggen en dat de Griekse asielinstanties hun persoonsgegevens vaststelden louter op basis van hun verklaringen (AD CGVS, map 6 Landeninformatie, stuk 4, Beslissing, p. 2 en 4). Dat zij in Griekenland consistente verklaringen hebben afgelegd over hun persoonsgegevens, doet hieraan geen afbreuk, gezien zij er samen gehoord werden en elkaar tijdens het gehoor konden corrigeren (NPO verzoeker II, p. 5). Bovendien erkennen zij expliciet dat zij zowel in Griekenland als in Duitsland gebruik maakten van Iraakse identiteitskaarten die zij tegen betaling aankochten in Irak vóór hun vertrek (NPO verzoeker II, p. 6) en voegt verzoekster nog toe dat de identiteitskaarten die zij in Duitsland voorlegden – en die dezelfde gegevens bevatten als die opgegeven in Griekenland – aan een authenticiteitsonderzoek werden onderworpen, waaruit bleek dat het om vervalsingen ging (NPO verzoekster I, p. 10).

Verzoekers voegen bij hun aanvullende nota nog enkele kopieën van identiteitsdocumenten, waarvan stuk 1 betrekking heeft op verzoekster. Dit stuk bevindt zich echter reeds in het administratief dossier, met name stuk 16 (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, identiteitskaart vrouw, stuk 16) en betreft ook hetzelfde kopie zoals neergelegd ten tijde van haar beschermingsverzoek ingediend in Duitsland (AD CGVS, landeninformatie, Duits asiëldossier en vertaling) en in Griekenland (NPO II, verzoekster, p. 5), waardoor het geen nieuw stuk betreft en geen zicht biedt op haar werkelijke identiteit. Gelet op voorgaande vaststellingen kunnen de overige stukken, met name verzoekers geboorteakte en echtscheidingsakte (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker stukken 12 en 21), die wederom dezelfde gegevens bevatten als de identiteitsdocumenten waarvan ze stellen dat het vals werd beoordeeld, evenmin een (begin van bewijs) vormen van hun beweerde identiteit.

Voorts leggen verzoekers tegenstrijdige verklaringen af over de kopie van verzoeksters identiteitskaart. Verzoekster stelt dat dit een reproductie betreft van de identiteitskaart die zij eerder in Irak kocht – dezelfde die in Duitsland vervalst werd bevonden (NPO verzoekster II, p. 4 en 5). Verzoeker verklaart daarentegen dat het om een kopie van haar originele identiteitskaart zou gaan, die zij zouden verkregen hebben via haar familie nadat hun valse identiteitsdocumenten in Duitsland werden afgenomen (NPO verzoeker II, p. 6). Echter slaagt verzoeker er niet in deze blote bewering te ondersteunen met enig begin van bewijs. Hoe dan ook is het niet aannemelijk dat verzoekster zich zou vergissen over de herkomst van haar enige identiteitsdocument, terwijl haar echtgenoot – die, naar eigen zeggen, nauwelijks contact heeft met haar familie, behalve met haar broer (NPO verzoeker I, p. 9-10) – hier plots wel uitsluitel over kan geven. Bovendien betreffen het allemaal kopieën, die gemakkelijk manipuleerbaar zijn door knip-en plakwerk, waardoor de bewijswaarde ervan zeer relatief is, te meer gelet op de beschikbare landeninformatie waaruit blijkt dat Iraakse documenten gemakkelijk tegen betaling te verkrijgen zijn (AD CGVS, map 6 Landeninformatie, stuk 7).

De overige door verzoekers' neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij hun persoonsgegevens kunnen aantonen, nu zij niet in staat zijn eigen identiteitsdocumenten neer te leggen, maar enkel verwijzen naar documenten die toebehoren aan hun vermeende familie, zonder dat de verwantschapsband op enige wijze wordt aangetoond. Verzoekers kunnen niet aantonen dat de documenten van hun vermeende familieleden (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, 13-15, 17-20; aanvullende nota 14.08.25, stukken 2-4) daadwerkelijk toebehoren aan personen die aan hen verwant zijn. De familiefoto's en de screenshots van de videocalls (aanvullende nota 14.08.25, stuk 5), laten niet toe met zekerheid vast te stellen wat de band is tussen de personen die erop staan afgebeeld. De desbetreffende foto's tonen slechts aan dat verzoeker deze personen kent, doch hieruit kan niet worden afgeleid dat dit effectief zijn familieleden zijn. Bovendien kunnen deze documenten, alsook de foto's en screenshots verzoekers' vluchtrelaas op geen enkele wijze onderbouwen. Stuk 2, gevoegd bij aanvullende nota, zou een rantsoenkaart zijn op naam van

verzoeker en zijn familie, maar maakt geen melding van verzoekers naam zoals opgegeven tijdens zijn huidig beschermingsverzoek (AD CGVS, aanvullende nota, stuk 2), waardoor het – daargelaten de vaststelling dat er reeds rantsoenkaarten in het administratief dossier zitten (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 14 en stuk 20)– zijn eigen identiteit niet kan aantonen.

Gezien verzoekers hun eigen identiteit en de familieband met de personen waarover zij stellen dat het familieleden zijn niet kunnen aantonen, kan evenmin worden aangenomen dat het effectief gaat om verzoekers vader, broers en neef die werden gearresteerd en vastgehouden en waarover een artikel gepubliceerd is (aanvullende nota 14.08.25, stuk 6). De correspondentie tussen verzoeker en UNCHR Syrië (aanvullende nota 14.08.25, stuk 7) betreft een loutere weergave van verzoekers verklaringen. Hieruit blijkt niet dat de door hem voorgehouden problemen inhoudelijk werden onderzocht en op objectieve wijze bevestigd door de instantie die ze noteerde. Enkel op basis daarvan kan aldus niet worden geverifieerd of de beweemde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan, waardoor deze berichten niet volstaan om aan te tonen dat verzoekers daadwerkelijk problemen hebben met de Iraakse autoriteiten. Verzoekers brengen geen elementen aan die hierop een ander licht kunnen werpen.

De persoonsgegevens waaronder zij zich hier aandienen, zijn aldus louter gebaseerd op eerdere verklaringen die zij aflegden in Griekenland en Duitsland, zonder dat zij enig overtuigend begin van bewijs aangaande hun identiteit neerleggen. Gelet op hun verklaringen over het gebruik van aangekochte identiteitsdocumenten, die zij eerder reeds gebruikten in Griekenland en Duitsland én die door de Duitse autoriteiten als vervalsingen werden aangeduid (NPO verzoekster I, p. 10), is er geen objectief of betrouwbaar element voorhanden om hun identiteit te bevestigen. Het herhaald gebruik van valse identiteiten in meerdere landen wijst bovendien op een bewuste strategie om essentiële informatie achter te houden omtrent hun identiteit, wat hun algehele geloofwaardigheid reeds ernstig ondermijnt.

4.4.3.2. Hoewel uit de algemene bronnen en ambtsberichten waarnaar verzoekers verwijzen en waarin wordt gesteld dat het verkrijgen en behouden van identiteitsdocumenten in Irak bemoeilijkt wordt door de conflictcontext, administratieve chaos en corruptie, inderdaad blijkt dat de toegang tot civiele documentatie in bepaalde Iraakse regio's problematisch kan zijn, met name voor intern ontheemden of personen afkomstig uit gebieden onder *Daesh*-controle, volstaat een verwijzing naar die algemene moeilijkheden niet om in hun individuele geval het ontbreken van enig tastbaar en overtuigend bewijs van identiteit alsook het frauduleuze karakter van hun verklaringen omtrent hun persoonsgegevens te verantwoorden.

Verzoekers kunnen niet overtuigen omtrent de redenen dat zij geen originele identiteitsdocumenten kunnen voorleggen.

Zo kan geen geloof gehecht worden aan verzoekers verklaring dat zijn originele identiteitskaart vernield werd bij een aanslag op hun woning. Hij wist namelijk niet eenduidig aan te geven wanneer deze vernieling zou hebben plaatsgevonden; de ene keer situeert hij dit in augustus 2013, de andere keer eind 2013/begin 2014 (NPO verzoeker I, p. 11; NPO verzoeker II, p. 7). Hij stelt dat zij op het moment van de aanval op hun huis op bezoek waren bij familie en dat hij daarom enkel scans kan neerleggen van documenten op naam van zijn vader die zijn moeder op dat moment in haar tas had (NPO verzoeker I, p. 11). Echter is het niet aannemelijk dat zijn moeder enkel documenten van zijn vader zou meedragen, en niet van zichzelf of haar minderjarige zoon. Immers blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat in Irak reeds vanaf zes jaar de verplichting geldt om een identiteitskaart bij te dragen, mede vanwege de frequente controles aan de controleposten (AD CGVS, map 6 Landeninformatie, stuk 6). Gelet op het voorgaande kan verzoeker aldus niet gevolgd worden waar hij stelt dat het in zijn regio in die periode niet nodig was om identiteitsdocumenten bij te hebben (NPO verzoeker I, p. 11; NPO verzoeker II, p. 7). Bovendien is het, gelet op de verslechterde veiligheidssituatie in Anbar in de jaren 2013-2014 – met een toename van controleposten en de opmars van *Daesh* – niet aannemelijk dat zij zich toen zonder enig identiteitsdocument konden verplaatsen (AD CGVS, map 6 Landeninformatie, stuk 6).

Daarnaast verklaart verzoeker dat hij zich niet tot de Iraakse ambassade kan wenden om een nieuw document aan te vragen wegens zijn vrees voor de autoriteiten door wie hij veroordeeld werd (NPO verzoeker II, p. 6). Echter valt zijn vrees niet te rijmen met zijn verklaring dat hij in Turkije wél naar de Iraakse ambassade is gegaan (NPO verzoeker II, p. 7).

Verzoekster kan evenmin op bevredigende wijze uitleggen waarom zij geen originele identiteitsdocumenten kan voorleggen. Zij stelt dat zij en haar familie hun originele documenten verloren in de oorlog of thuis achtergelaten hadden toen zij het land ontvluchtten, waardoor zij enkel foto's en scans hadden (NPO verzoekster I, p. 6). Echter is het niet aannemelijk dat haar familie er niet in slaagde om een nieuw identiteitsdocument op haar naam te verkrijgen. Zij verklaart enkel dat zij dit "niet konden", maar kan of wil niet verduidelijken waarom niet, noch aangeven waar en op welke manier zij hiervoor inspanningen geleverd hebben (NPO verzoekster I, p. 5). Nochtans stelt zij dat haar familie zich in 2018 opnieuw vestigde in Irak, en zelfs van Fallujah naar de Koerdische Autonome Regio reisde (NPO verzoekster I, p. 8; NPO verzoekster II, p. 3). Gelet op het voorgaande, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat haar familie opnieuw over geldige identiteitsdocumenten beschikt, waardoor het niet geloofwaardig is dat zij niet in staat zouden zijn om op naam van verzoekster een identiteitsdocument te bekomen.

Daarenboven kan het herhaald gebruik van vervalste identiteitsdocumenten in meerdere landen – waaronder documenten die expliciet aan een authenticiteitsonderzoek werden onderworpen en als vals werden bestempeld – bezwaarlijk worden aangemerkt als een begrijpelijke reactie op de moeilijke administratieve situatie in Irak. Integendeel, het geheel van hun verklaringen wijst erop dat verzoekers zich onthouden van het leveren van de noodzakelijke inspanningen om hun identiteit aan te tonen en dit mogelijk doelbewust doen om informatie omtrent hun werkelijke identiteit te verbergen. De verwijzing naar het algemene probleem van documentatie in Irak kan aldus niet op zichzelf volstaan om het structureel en doelbewust gebrek aan medewerking in hoofde van verzoekers te verantwoorden, noch om het gebruik van vervalste documenten en het ontbreken van een concreet, controleerbaar alternatief te rechtvaardigen.

Het betreft geen correct verwijt dat de commissaris-generaal zich enkel gebaseerd heeft op het ontbreken van hun identiteitsdocumenten om te besluiten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers' vluchtrelaas wordt gekenmerkt door talrijke inconsistenties en onaannemelijkheden, wat samen bekeken met de vaststelling dat er geen geloof kan gehecht worden aan hun identiteit onder meer omwille van het gebrek aan documenten, geleid heeft tot de weigeringsbeslissing.

Waar verzoekers tot slot nog verwijzen naar rechtspraak van de Raad, wordt erop gewezen dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentenwaarde kennen en dat verzoekers niet verduidelijken in welk opzicht de feiten in die zaken gelijk zouden zijn aan de feiten in huidige zaken.

4.4.4. Er kan geen geloof gehecht worden aan verzoekers' vervolging door de Iraakse autoriteiten, noch aan hun problemen met verzoekers clan.

4.4.4.1. Verzoekers slagen er immers niet in hieromtrent eenduidige verklaringen af te leggen.

Ten eerste komen verzoekers verklaringen ten aanzien van de Duitse asielinstanties op verschillende essentiële punten niet overeen met de verklaringen die hij aflegt in België. Zo is hij niet eenduidig over (a) zijn persoonlijke problemen binnen de stam (AD CGVS, map 6 Landeninformatie, stuk 2, Duits gehoor, p. 8; NPO verzoeker I, p. 14; NPO verzoeker II, p. 4); (b) het aantal ooms dat zou aangesloten zijn bij *Daesh*/Al Qaeda, alsook de doodsoorzaken van deze ooms en de tijdstippen waarop zij omkwamen (AD CGVS, map 6 Landeninformatie, stuk 2, Duits gehoor, p. 8; NPO verzoeker I, p. 6; NPO verzoeker II, p. 14); (c) de functie van zijn ooms binnen *Daesh*/Al Qaeda, namelijk of het eenvoudige vechters of amir waren (AD CGVS, map 6 Landeninformatie, stuk 2, Duits gehoor, p. 8; NPO verzoeker I, p. 6; NPO verzoeker II, p. 13-14); (d) het aantal keren dat hij naar Irak is teruggekeerd (AD CGVS, map 6 Landeninformatie, stuk 2, Duits gehoor, p. 6-8; NPO verzoeker II, p. 13); (e) de poging tot rekrutering door *Daesh* via een lijst waarop zijn naam vermeld stond (AD CGVS, map 6 Landeninformatie, stuk 2, Duits gehoor, p. 6, 8; NPO verzoeker I en II, p. 3-4; NPO verzoeker II, p. 13); (f) zijn arrestaties en vasthoudingen in Irak, alsook het bestaan van een vonnis tegen hem (NPO verzoeker II, p. 13-14).

De loutere verwijzing naar de onervaren tolk bij de Duitse asielprocedure en naar de *EASO Practical Guide* dat op algemene wijze melding maakt van taalbarrières en inadequate tolken, kunnen voorgaande tegenstrijdigheden niet verschonen. Verzoekers beperken zich tot loutere blote beweringen, zonder deze te ondersteunen met een begin van bewijs waaruit zou kunnen blijken dat er doorheen de procedure in Duitsland problemen zijn geweest met tolken en hun vertalingen, die dan bovendien nog van dergelijke aard zijn dat zij de fundamentele verschillen omtrent de kernelementen in hun vluchtrelaas kunnen rechtvaardigen. Verzoekers bevestigen allebei dat zij kunnen communiceren met de tolk (AD CGVS, map 6 Landeninformatie, stuk 2, Duits gehoor verzoeker, p. 1; Duits gehoor verzoekster, p. 1). Op het einde worden verzoekers de mogelijkheid geboden om bijkomende opmerkingen te formuleren waarbij zij geen melding maken van eventuele vertaalproblemen die zich zouden hebben voorgedaan. Zij bevestigen uitdrukkelijk dat zij de tolk konden begrijpen en dat er geen communicatieproblemen waren (ibid. verzoeker, p. 8-9; ibid. verzoekster, p. 6-7). Indien zij meenden dat er zich onregelmatigheden voordeden inzake hun Duitse asielprocedure, stond het hen vrij aldaar de daartoe voorziene procedures aan te wenden. Er worden echter geen stukken voorgelegd van eventuele beroepsprocedures in Duitsland, noch zijn deze terug te vinden in het administratief dossier. Verzoekers kunnen thans in hun beroepsprocedure niet zomaar op algemene wijze poneren dat er sprake is van vertaalproblemen, waardoor het louter ontkennen van de verklaringen afgelegd in Duitsland en het volharden in hun verklaringen in België niet kan overtuigen.

Ten tweede zijn er ook verschillende inconsistenties in verzoekers verklaringen afgelegd in België, alsook tussen verzoekers' verklaringen onderling. Immers legt hij of leggen zij tegenstrijdige verklaringen af over (a) het aantal ooms dat aangesloten zou zijn bij *Daesh*/Al Qaeda, alsook hun precieze doodsoorzaken en tijdstippen van overlijden (NPO verzoeker I, p. 6; NPO verzoeker II, p. 14); (b) het aantal keren dat hij in Irak werd opgepakt, alsook de duur van de detentie (AD CGVS, deel DVZ, Vragenlijst verzoeker 01.08.23, vraag 3.1.; NPO verzoeker I, p. 14, 16; NPO verzoeker II, p. 4, 15); (c) het vonnis dat er eind 2014 tegen hem gevelde zou zijn in het kader van het stammenconflict (NPO verzoeker I, p. 16, 23; NPO verzoeker II, p. 4, 9; NPO verzoekster I en II, p. 12); (d) de manier en plaats waar zij elkaar leerden kennen (NPO verzoeker I, p.

7; NPO verzoeker II, p. 7, 10; AD CGVS, map 6 Landeninformatie, stuk 2, Duits gehoor verzoekster, p. 3; NPO verzoekster II, p. 7, 10); (e) de geboorteplaats van hun zoon A., zijnde Al Qaem of Bukamal (NPO verzoeker I, p. 7, 19; NPO verzoeker II, p. 3, 16; NPO verzoekster I, p. 4, 7; NPO verzoekster II, p. 8); (f) de exacte reisbewegingen tussen Irak, Syrië en Turkije in 2015 en 2016 en waar en hoe lang zij al dan niet samen verbleven hebben (NPO verzoeker I, p. 3-5, 7; NPO verzoeker II, p. 3, 11-12, 16; NPO verzoekster I, p. 3, 5, 7; NPO verzoekster II, p. 3, 7, 8, 10); (g) de documenten die zij bij hun uitreis uit Irak gehad zouden hebben (NPO verzoeker I, p. 12, 18; NPO verzoeker II, p. 3, 17; NPO verzoekster I, p. 6, 10, 11).

Verzoekers erkennen in hun verzoekschrift dat hun verklaringen getuigen van verschillende tegenstrijdigheden, maar trachten dit toe te schrijven aan de impact van trauma en stress op de coherentie van hun verklaringen. Echter maken zij op geen enkel moment melding van bepaalde trauma's die hen zouden verhinderd hebben om hun persoonlijk onderhoud op een gedegen wijze af te ronden. Evenmin wordt er door hun raadsman enige opmerking gemaakt omtrent moeilijkheden of een mogelijk kwetsbaar profiel (NPO verzoeker I, p. 24; NPO verzoekster I, p. 13; NPO verzoeker II, p. 19). Niets wijst erop dat verzoekers' psychologische toestanden zodanig zouden zijn geweest dat zij niet in staat mochten worden geacht om correcte en samenhangende verklaringen af te leggen over de feiten en gebeurtenissen waarop hun verzoek om internationale bescherming is gebaseerd. Verzoekers leggen bovendien geen enkel medisch of psychologisch attest neer waaruit zou blijken dat zij dermate getraumatiseerd zijn dat van hen geen consistente en coherente verklaringen mogen worden verwacht. Hierbij komt dat, hoewel wordt erkend dat elk verhoor een zekere mate van stress met zich brengt, dit hen niet ontslaat van de plicht hun relaas zo volledig en correct mogelijk uiteen te zetten en te voldoen aan de medewerkingsplicht. Het argument veel stress te hebben gehad tijdens hun persoonlijke onderhoud wordt voorts op geen enkele wijze *in concreto* aannemelijk gemaakt en kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd ter weerlegging van de vaststellingen in de bestreden beslissing.

Dat deze gebeurtenissen dateren van lang geleden, zij doorheen de jaren verschillende interviews hebben afgelegd en elke verzoeker zijn of haar eigen beleving van de feiten heeft, betreft evenmin een verschuiving voor hun tegenstrijdige verklaringen, gelet op de centrale rol die deze feiten spelen in hun beschermingsverzoek. Van een verzoeker om internationale bescherming kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij consistente verklaringen aflegt inzake de belangrijke feiten die direct in verband staan met de aangehaalde problemen. Voorgaande tegenstrijdigheden betreffen geenszins details, maar slaan op cruciale elementen van verzoekers' vluchtrelaas. Het louter verstrijken van enige tijd houdt niet in dat van verzoekers niet langer mag verwacht worden hieromtrent eenduidige verklaringen af te leggen. Voorts kan van verzoekers redelijkerwijze verwacht worden het belang te kennen van nauwkeurige verklaringen, nu zij reeds beschermingsverzoeken hadden ingediend in Duitsland en in Griekenland.

Waar verzoekers opwerpen dat zij de gelegenheid hadden moeten krijgen om uitleg te geven over eventuele inconsistenties in hun verklaringen, gaan zij eraan voorbij dat zij hiermee wel degelijk op verschillende momenten geconfronteerd werden (NPO verzoeker I, p. 16 ; NPO verzoeker II, p. 9, 12-16). Bovendien voorziet artikel 17, § 2, van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS slechts in de verplichting om de verzoeker te confronteren met tegenstrijdige verklaringen of met het gegeven dat er relevante elementen ontbreken, wanneer de ambtenaar dit tijdens het gehoor vaststelt (Koninklijk Besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, BS 11 juli 2018, 55413, Verslag aan de Koning). Deze bepaling belet de commissaris-generaal niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid of het ontbreken van een relevant element ter staving van het verzoek en waarmee de verzoeker niet geconfronteerd werd (Verslag aan de Koning). De commissaris-generaal is aldus niet verplicht om de verzoeker uitdrukkelijk te confronteren met elke tegenstrijdigheid. Verzoekers hebben bovendien de gelegenheid om bij de Raad de nodige toelichting te verschaffen over de aangehaalde tegenstrijdigheden, maar hun verklaringen dienaangaande overtuigen niet.

Door in hun verzoekschrift louter te volharden in de door hen aangehaalde problemen en te betogen dat de aangehaalde tegenstrijdigheden slechts details betreffen die niet raken aan de kern van hun asielrelaas, ontkrachten zij voorgaande vaststellingen niet. De vastgestelde tegenstrijdigheden betreffen geenszins details, maar slaan op kernelementen waarop hun beschermingsverzoek gesteund is, met name (i) de aard en ernst van de persoonlijke problemen ingevolge het stammenconflict; (ii) de familieleden die aangesloten waren bij Al Qaeda/Daesh; (iii) verzoekers beweerde arrestaties en vasthoudingen, met uiteenlopende verklaringen over het aantal, de duur en het tijdstip; (iv) het bestaan en de inhoud van een veroordeling in het kader van het stammenconflict, waarbij zij elkaar of zichzelf tegenspreken over het al dan niet uitgesproken zijn van een vonnis en over de aard van de opgelegde straf; (v) het beweerde definitieve vertrek uit Irak, ondanks verklaringen over regelmatig reizen nadien. Met hun betoog, dat hun tegenstrijdige verklaringen geen afbreuk doen aan de kern van hun asielrelaas, zijnde de vrees voor vervolging vanwege familiebanden met personen die door de Iraakse autoriteiten als extremisten beschouwd worden, trachten zij het gebrek aan samenhang in hun gezamenlijke relaas te minimaliseren, zonder de vastgestelde tegenstrijdigheden wezenlijk te weerleggen.

4.4.4.2. Verzoeker slaagt er niet in zijn gestelde vrees voor stammenproblemen en eerwraak concreet aannemelijk te maken. Hoewel hij deze problematiek aanhaalt als een van de redenen voor zijn vertrek uit Irak en zijn vermeende onmogelijkheid tot terugkeer, beschikt hij hierover nauwelijks enige kennis en heeft hij zich daarover ook niet actief geïnformeerd (NPO verzoeker I, p. 20-21). Dat hij zich van deze problematiek nauwelijks bewust toont, terwijl hij dit als wezenlijk element van zijn vrees inroept, ondermijnt de geloofwaardigheid van deze motieven op ernstige wijze. Dat het niet onlogisch is dat niet elk familielid volledig op de hoogte is van alle ontwikkelingen van een stammenconflict en uit algemene informatie zou blijken dat informatie hieromtrent moeilijk toegankelijk is, betreft geen dienstig verweer voor zijn onwetendheid, nu redelijkerwijze verwacht kan worden dat een verzoeker, die zich op een dergelijke vrees beroept in het kader van zijn beschermingsverzoek, minstens enige inspanning levert om informatie in te winnen over de actuele situatie binnen zijn stamverband.

4.4.3.3. De geloofwaardigheid van verzoekers' vrees omwille van de veroordeling door de Iraakse autoriteiten wordt bijkomend ondergraven door verzoekers eigen verklaring dat hij zich vrijwillig en zonder problemen tot de Iraakse ambassade in Turkije heeft gewend (NPO verzoeker II, p. 7-9). Indien er daadwerkelijk een veroordeling op zijn naam zou rusten die aanleiding geeft tot vervolging of detentie, valt niet in te zien waarom hij zich spontaan tot de Iraakse autoriteiten zou richten zonder dat dit enige negatieve gevolgen had. Deze handelwijze staat haaks op de door hem aangevoerde risico's bij terugkeer en bevestigt de eerdere vaststellingen omtrent zijn gebrekkige geloofwaardigheid. Dat hij stelt dat hij niet naar de Iraakse ambassade geweest is, is niet aannemelijk, gezien hij eveneens verklaart dat hij wel degelijk in het gebouw is geweest en dat hij vermoedde dat de interviewer werkte voor de Iraakse ambassade omdat hij de documenten nakijkt (NPO II verzoeker, p. 7).

4.4.4. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekers in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, is het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoekers niet aannemelijk hebben gemaakt Irak te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging. Verzoekers kunnen zich bijgevolg ook niet steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Er wordt niet betwist dat er in Irak een gewapend conflict aan de gang is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Uit de beschikbare actuele landeninformatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus worden gericht op de regio waar hij leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop voorgaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen.

Verzoekers betwisten niet dat, gezien hun verklaringen met betrekking tot hun regio van herkomst in Irak, *in casu* de veiligheidssituatie in de provincie Anbar moet worden beoordeeld.

Na zorgvuldige lezing van de landeninformatie beschikbaar in het rechtsplegingsdossier, kan worden geconcludeerd dat er actueel in de provincie Anbar geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die aanwezig is in of terugkeert naar deze regio louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brengen met hun algemene verwijzingen naar landeninformatie die in dezelfde lijn ligt als die waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissingen geen elementen bij waaruit het tegendeel blijkt.

Er wordt echter niet ontkend dat de veiligheidssituatie in de provincie Anbar nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest Elgafaji (HvJ 17 februari 2009, C-465/07) heeft gesteld, de vraag of verzoekers persoonlijke omstandigheden kunnen inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Anar voor hun dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Verzoekers laten evenwel na het bewijs te leveren dat zij specifiek worden geraakt, om redenen die te maken hebben met hun persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de provincie Bagdad. Uit de stukken van het rechtsplegingsdossier kunnen evenmin dergelijke persoonlijke omstandigheden worden afgeleid.

Gelet op het voormelde, tonen verzoekers niet aan dat er in hun geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In het rechtsplegingsdossier kunnen evenmin andere elementen ontwaard worden waaruit zou moeten blijken dat verzoekers in aanmerking komen voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers door het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens hun gehoren kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissingen gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel blijkt evenmin.

4.8. Onderhavig onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

4.9. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend vijftientig door:

I. FLORIO,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO